

294-294 bis

EDITURA
Libr. „UNIVERSALA“, Alcalay & Co.
București — Calea Victoriei, 27

Pretul 14 lei

CATALOGUL BIBLIOTECHII PENTRU TOTI

- Adam Eufrosina.** Teatra școlar . 489—90
Adam Ion. Glume țărănești 809
Adamescu Gh. Istoria literaturii
 române. 846-849 bis 850-850 bis
 » Elocuța Română. 43—44 b.
 » Din biografiile scriitorilor ro-
 mâni 85-85 b.
Agârbiceanu I. Datoria, nuvele 860
Aguletti. Din istoria patriei 551-551 b.
Aisimman Iulian Dr. Filmul și arta 1110
Aisrecon, Brett-Hart, Mark-Twain,
 nuvele, trad. de Titu Maio-
 rescu și Liviu M. 10
Alexandrescu Gr. Poezii: Epi-
 stole, Satire, Fabule, Epigrame 295—8
Alfcsandri V. Doine 182—182 bis
 » Dumbrava roșie 192
 » Fântâna Blanduziei, piesă în
 versuri 283-3 bis
 » Legende 193-4 bis
 » Lăcrămioare 188
 » Mărgăritărele 185—8
 » Ovidiu, dramă 180-181
 » Ostașii noștri 191
 » Pasteluri 187
 » Poezii populare 443—5
 » Teatra, vol. I, Cetatea Neam-

199-9 b
 și Flo-
 -200 b/s
 188

22—323

427547T

820-2
BIBLIOTECA PENTRU TOȚI

SHAKESPEARE

ROMEO ȘI JULIETA

TRAGEDIE ÎN CINCI ACTE

DE

HARALAMB G. LECCA

BIBLIOTECA JUDEȚEANĂ
OLUJ-NAPOCA

427.547

Edtura Librăriei „UNIVERSALA”, ALCALAY & Co
BUCUREȘTI, CALEA VICTORIEI, 27

1-672

PERSOANELE

Principele Veronei.

Paris, gentilom, rudă cu prințul.

Montechio, șeful unei familii.

Capoleto, șeful altei familii.

Un bătrân, rudă cu Capoleto.

Romeo, fiul lui Montechio.

Mercuțio, prieten cu Romeo.

Benvolio văr cu Romeo.

Tibaid, nepotul lui Capoleto.

Părintele Laurențiu, franciscan.

Baltazar, servitorul lui Romeo.

Samson, servitorul lui Capoleto.

Grigore, servitor, prieten cu Samson.

Abraham, servitorul lui Montechio.

Un spîter din Mantova.

Petre, servitorul Julietei.

Soția lui Montechio.

Soția lui Capoleto.

Julieta, fiica lui Capoleto.

Doica Julietei.

Cetățeni, măști, soldați, străini, trecători,
pagi, etc.

~~Samson~~
ACTUL I 1)

TABLOUL I

O piață.

SCENA I

Samson și Grigorie (înarmați)

Samson. — Grigore! Țin'-te pine!

Vezi, nu fii secătură.

Grigore (supărat). — Ia lasă-mă, Samsoane!
Ce tot îmi toci din gură!

Samson. — Iți toc, să fii mai strașnic,

Să nu fii fără foc.

Grigore. — De n'ar fi foc în mine,

n'ași îngheța pe loc? (Râde).

Samson. — Ia lasă-'ncolo gluma!

Eu vreau să zic...

Grigore. —

Ce?.. Spune.

1) Traducerea e făcută cu prescurtări și transpuneri, — necesare reprezentării, — așa cum se joacă la Teatrul Imperial din Viena și la cel Național din București.

Samson. — ...Că omul o insultă,
dator e s'o răzbune.

Grigore. — Așa? Atunci, sunt gata
să scarmăn pe oricine

M'o insulta.

Samson. — Fii țanțos. Imită-mă pe mine,—
Căci tu mă știi, așa e?

Când dau — dau, nu glumesc.

Grigore. — Da, știu. Dar ia ascultă:
eu nu mă domiresc,

De ce să dai.

Samson. — Fiindcă mă mârâe căței.
Intr'una mă provoacă.

Grigore. — Care căței?

Samson. — Mișeii!
Tâlharii lui Montechio.

Grigore. — Slugoiii vrei să zici.
Atuncea, scoate spada, —
Căci uite-i... vin aici.

SCENA II

Aceiași, Abraham, Baltazar.

Samson (mai încet). — Tu să le cauți ceartă,
iar eu, te voi susține.

Grigore (mândru). — Să mă susții pe mine?
Tu?... Ce, nu ți-e rușine?

Pe tine ai nevoie să te susții.

Samson. — De ce?

Grigore. — Fiindcă tremuri vargă.

Samson (grozăvindu-se). — Eu? Tremur?..
Aidea de!

Grigore. — Atunci, poftim, începe.

Samson. — Ba nu! Mai bine lasă
Să-înceapă ei. Cu chipul acesta o să iasă
Dreptatea-n partea noastră.

Grigore. — Ia fugi de-acolo! Las'
Că-ncep eu. Când vor trece,
o să sbârcesc din nas.

Samson. — Și eu o să scot limba.

Grigore. — Așa-așa! Mai bine.
(Se apropie cei doi, vorbind. Când trec,
Samson scoate limba).

Abraham. — Mă rog, la noi scoți limba?

Samson. — O scot.

Abraham. — Văd; dar la cine
O scoți? La noi?..

Samson (încet lui Grigore). — Grigore! —
Dac'oi răspunde da,
Ne dă dreptate legea?

Grigore (tot încet). — Nu.

Samson (tare celor doi). — Nu la dumneata
Scot limba (Iar o scoate).

Abraham. — Dar la cine?

Samson. — O scot, fiindcă-mi place. (Iar).

Grigore (lui Abraham). — Cum văd,
ne cauți ceartă cu lumânarea.

Baltazar (furios). — Drace!

Imi vine să... (Vrea să se repeadă).

- Abraham** (încet, stăpânindu-l). — Nu încă.
(Tare, către cei doi).—Eu, ceartă? Vă
înșelați.
- Samson.** — Intreb așa de formă;
Căci, dac'o căutați,
O s'o găsiți, — cu toate
că nu-i de nasul vostru.
- Baltazar.** — Stăpânul nostru-i nobil.
- Samson.** — Mai nobil e al nostru.
- Baltazar.** — Minți!
- Samson.** — Mint?
- Abraham.** — Da.
- Samson.** — Scoateți spada!...
(Pe când toți scot spedele)—Grigore! Gata?
- Grigore.** — Da.
- Samson** (încet). — Ai tu o lovitură vestită;
n'o uita. (Se bat).

SCENA III

Aceiași, Benvoli, apoi Tibald.

- Benvolio** (intrând). — Ce fac? Se bat?...
(Tare). Înălături?.. Ați auzit?..
(Scoate sabia și-i silește să înceteze). Rușine!
Rușine să vă fie!..
- Tibald** (apărând). — Ce sgomot este? Cine
Amenință cu moartea?..
Benvolio!.. Tu? Tu ești?
Cu niște slugi furioase,
vrei să te potrivești?

Benvolio. — Vream să-i despart.

Tibald. — Minciună!

Benvolio. — Intreabă-i și-au să-ți spună.

Tibald. — Nu, lașule!

Zadarnic vrei ura mea nebună
S'o amăgești. In gardă!..

(Pe când se bat, apar câțiva trecători).

SCENA IV

**Aceiași, Capoleto, Montechio, soțiile lor,
trecători.**

Unul din trec. (strigă pe alți doi, nevăzuți). —
Veniți încoa! Veniți!

Altul (vrând să-l despartă). — Stați!

Altul. — Stați!

Altul. — Aduceți bețe și sulițe!..

Altul. — Săriți!

Altul. — Montechio!... Capoleto!..

Vă omoriți pe strade?

Altul. — Afurisite neamuri! Bătae li se cade.
(Vrând să-i despartă, se formează două taoe:ă,
cari se luptă).

Capoleto (intrând). — Ce văd?..

Da-ți o spadă!

Soția sa. — O spadă!.. Vrei să zici
O cârjă.

Capoleto. — Nu! O spadă,
să-l fugăresc de-aici
Pe acest mișel Montechio.

Montechio (care atunci apăruse). —

Mișel ești tu!

Capoleto. —

Tu, fiară!

(Către nevastă-sa care îl ține să nu se repeadă)

Fugi! Lasă-mă, femeel..

Las' să-l apuc în ghiară!..

Soția lui Capoleto. — Pentru nimic în lume!

M'auzi?.. Pentru nimic!

(Lupta și sgomotul continuă, până ce intră prințul).

SCENA V

Aceiași, Prințul Veronei.

Prințul.—Nemernicilor!.. Fiare!.. (Se opresc).

Sau cum vreți să vă zic?

Jos armele! Sus ochii!

și ascultați sentința!

— Prin vina ta, Montechio,

și prin nesocotința ta

Capoleto,—ura, ce v-a făcut dușmani,

Imi turbură Verona mereu, de câțiva ani.

Să știți: de mai se-întâmplă

aceasta înc'odată,

O veți plăti cu viața. —

Atât, deocamndată.

Cât pentru hotărîrea intimă ce-am luat,

O veți afla: Montechio, x

diseară la Palat, —

Iar tu (lui Capoleto) acum, cu mine venind,
 — Ceilalți să plece. (Le face semn).
 (Ese, cu toți ceilalți, afară de Montecnio,
 soția sa și Benvolio).

SCENA VI

Montechio, soția sa, Benvolio.

Montechio. — N'a fost în stare nimeni
 mânia să le-nnece?
 Cum! Ce-a aprins într'inșii
 iar ura din trecut?
 Erai de față-mi pare,
 când cearta a-nceput.

Benvolio. — Da. Eu treceam pe aicea;
 D
 De-un sgomot. Servitorii,
 și-ai lor și-ai voștrii...
 Care?

Montechio. —

Benvolio. — Nu mai mi-aduc aminte.
 Se'ncăerau. Când eu
 Vream să-i despart cu spada,
 aud în dosul meu

O voce, a lui Tibald;
 apoi îl văd spre mine
 Venind cu spada 'n mână,
 d'abia putându-și ține
 Mânia, aruncându-mi insulte și strigând

„în gardă!”. Lupta-ncepe, —
 dar doi străini, trecând,
 Dau, speriați alarma, —
 și ce-a urmat... se știe.

Soția. — Romeo era față?

Benvolio. — Nu.

Soția. — Nu? Ce bucurie!...

Benvolio. — De ce?

Soția. — Că-n astă ceartă
 n'a fost amestecat.

Dar unde-o fi el? Astă-zi, nu ni s'a arătat.

Benvolio. — 'Nainte cu vre-o oră
 ca mult iubitul soare

La răsărit s'apară, un neastâmpăr, care
 Se furișase-n mine, m'a hotărît să es
 Din casă, să iau aer, —

și-n umbra unui des
 Tufiș de oleandri, găsitul-am pe gânduri,
 Plimbându-se. Voit-am,

în trei sau patru rânduri,

De el să mă apropii;

dar el cum mă zăria,
 Se furișa sub arbori, — și-am renunțat.

Montechio (arătând pe soție). — Și ea

L-a mai văzut acolo, odată sau de două,
 Sporind cu-a sale lacrimi a dimineții rouă
 Și cu 'ndelungi suspine

văzduhu-ncețoșând.

Dar, când se-ascunde steaua

păștorilor și când

Apolo dă în lături perdeaua dela patul
 Virgin al Aurorii,—trist, visător, băiatul
 Se'ntoarce-ncet acasă, ca și cum ar fugi
 De-a soarelui lumină, —

se-nchide 'n casă, și,
 Fereastra ferecându-și,
 'n negură se-ascunde.

Benvolio. — De ce? care-i secretul?

Montechio. — Nu l-am putut pătrunde.

Benvolio. — Și n'ai cătat să-l afli,
 în contra voinței lui?

Montechio. — Ba da, însă zadarnic;
 nu-l spune nimănuî.

Ar fi o fericire, dacă l-am ști,—căci poate
 L-am vindeca.

Benvolio (uitându-se într'o parte).—A! Vinel...
 — Vreau, mai întâiu de toate,

Să aflu adevărul. Lăsați-mă cu el.

Montechio. — Te las, și facă Cerul
 să nu-ți fie rebel.

(Nevesti-si): — Aidi! (Es).

SCENA VII

Benvolio, Romeo

Benvolio. — Bună dimineața, Romeo.

Romeo (pe gânduri). — Bună vouă.

Și ce! e dimineață?

Benvolio. — Deabia sunară nouă.

Fum, care dă lumină! Sburdalnic înțelept!
Fulg ca de plumb! Foc ghiață!

Somn pururea deștept!

Bolnavă sănătate! Cuminte nebunie... —

Acesta e amorul ce inima-mi sfâșie.

— Nu râzi?

Benvolio. — Nu râd, Din contră, plâng.

Romeo. — Suflet milostiv!...

Și de ce plângi?

Benvolio. — De rana ce porți.

Romeo. — Inofensiv.

Era în mine chinul și-a lui înfiptă ghiară

N'o mai simțiam în suflet..

De ce mă turburi iară?

De ce-i reversi veninul?..

Frăția ce-mi arăți

Mă face-acum să sufăr

mai mult ca-n alte dăți.

Amorul e un abur de dornice suspine.

Ii dai ce vrea? Amantul e-n sferele divine,

Nu-i dai? Ocean de lacrimi:

îneacă ochii lui.

Și-ași mai avea eu multe să-ți spun...

Benvolio. — De ce nu-mi spui?

Romeo. — Fiind-că plec. Adio (pleacă).

Benvolio (luându-se după el). — Romeo?

Merg cu tine.

Romeo (oprindu-se). — Romeo?

Nu-i Romeo în fața ta.

Benvolio. — Dar cine?

Romeo. — Un altul, căci Romeo e-n altă parte
Benvolio. — Da?..

Și unde e? La cine? Cine-i iubita sa?

Romeo. — Ei bine, dragă vere,
 iubesc o... o femeie.

Benvolio. — Vezi! Așa dar, tot bună
 a fost a mea idee.

Tot bine nemerisem în semn.

Romeo. — Bun ochitor!

Benvolio. — Frumoasă e?

Romeo. — Frumoasă

Benvolio. — Nimic surprinzător..

Romeo. — Că ce?

Benvolio. — Că ai ochit-o cu-atâta înlesnire.

Romeo. — Te-nșeli, căci e mai tare,
 și-n cuget și în fire.

De cât Diana. Arcul lui Cupidon, s'a rupt,
 Voind săgeți s'asvârle.

O-ncinge ne-ntrerupt
 Centura castității și-n liniște își toarce
 Al vieții fir. Nici ochii

spre alții ochi nu-i întoarce,
 Nici vorbe de iubire n'ascultă.

Benvolio. — S'a legat

Fecioară să rămână?

Romeo. — Nu știu; dar a jurat
 Pe nimeni, niciodată, să nu iubiască. Iată
 Ce taină face mintea-mi să fie-nvăpăiată.

Benvolio. — Să-ți dau un sfat? \

Romeo. — Dă-mi.

Benvolio. — Uită a mai gândi la ea.

Romeo. — Dă-mi mai întâi mijlocul

Să uit a cugeta!

Benvolio. — Aiurea-ntoarce-ți ochii.

Mai sunt femei.

Romeo. —

Nu, vere.

Te-nșeli. Cu cât fug ochii,

câtând împerechere

Cu alții,—cu atât ceilalți, cei mult iubiți,

Par scumpi, par fără seamăn. Un om,

chiar de-l orbiți,

Nu uită frumusețea comorii dispărute.

Nu. Deci nu-i nici un mijloc. —

Adio. (Pleacă);

Benvolio. —

Du-te, du-te!

Dar tot eu am dreptate,

și, ca să-ți dovedesc,

Ascultă (Se ia după el).

Romeo. — Nu. Adio.

Benvolio (dispărând după el). — Așteaptă!

Romeo (de departe). —

Mă grăbesc.

TABLOUL II

O stradă.

SCENA I

Capoleto, Paris, un servitor

Capoleto. — Și eu, ca și Montechio,

suntem puși fiecare

Sub o de o potrivă pedeapsă; prin urmare
N'avem de ce ne plânge.

Și-apoi, drept să vorbim,
Suntem bătrâni;

e vremea să ne cam potolim.

Paris. — Intr'adevăr, orașul

din suflet vă stimează

Și ura-ntre-ale voastre familii l-întristează.

Sperăm deci o 'mpăcare. —

Dar, pân'atunci, aș vrea

Să știi ce soartă are căsătoria mea?

Capoleto. — Nu-ți pot răspunde, Paris,

decât ce știi: că fata

E prea plăpândă;

nu e pentr'un așa pas gata.

Gândește-te! Nu are nici paisprezece ani.

Așteaptă. Să mai treacă

pe-obrajii ei bălani

O primăvară-două, —

și-atuncea, nu știi... poate.

Paris. — Sunt multe de o vârstă

cu dansa, măritate;

Capoleto. — Dar te-ai uitat la ele,

să vezi cum s'au pălit?..

— Nu. Crede-mă... mai lasă...

mai lasă... — Negreșit

Că, pân'atunci, ai voe

s'o faci ca să te placă.

Voința mea depinde de-alegerea ei. Dacă

O va mâna spre tine al dragostei vârtej,

Ți-o dau cu bucurie. —

Chiar azi ai un prilej
Să'ncepi a-i face curte.

Dau o serbare mare.
Am invitat o sumă de cunoștințe, care
De care mai distinse.

Vrei printre noi să fii?
Plăcere îmi vei face și vei putea simți,—
Privind cu drag o sumă

de stele sclipitoare,
Cu raze lângă raze,

cu floare lângă floare,—
Tot ceeace resimte într'insul un băiat,
Când primăvara vine cu suflu-i parfumat
Și-l plimbă printre roze,

frumoase, ca și cele
Ce vor veni diseară la balul casei mele.
Să le privești pe toate,

pe rând să le vorbești,
Și care ți-o fi în voe,

pe aceea s'o iubești;
A mea va trece poate

cam nebăgată-n seamă
Pe lângă-atâtea stele;

dar asta nu se chiamă
Că fata mea nu este și ea un trandafir!.
Așa e?

Paris. — Se-nțelegere.

Capoleto (către servitor). — Ei!

Tu de-acolo!.. Sbir

Nerușinat!.. Ia asta (îi dă un bilet...)
cutreeră orașul;

Găsește-i pe cei care
sunt scriși ici pe răvașul

Acesta, — și pofteste-i pe toți la balul meu.

Servitorul. — Am înțeles.

Capoleto. — Eu, Paris, te las.

Paris. — Pleci?.. Merg și eu. (Es).

SCENA II

Servitorul, apoi **Benvolio** și **Romeo**

Servitorul (singur).—Ușor de zis! (Imitând).—

Ia asta, cutreeră orașul,

Găsește pe cei care

sunt scriși ici, pe răvașul

Acesta,—și pofteste-i pe toți la balul meu.

—Eu, știu o zicătoare:

„tot meșterul cu-al său”.

Cismarul cu mistria; zidarul cu undreaua

Profesorii cu metrul, poeții cu ocaua;

Pescarii cu paleta... și-așa mai încolo.

Dar eu, sărac de mine,

ce fac eu? Incotro

S'apuc? Pe cin' să caut?

Căci eu nu știu ce scrie

Aici: eu nu știu carte.—A-ha! Poate să știe

Vreunul din aceștia.

Benvolio (lui Romeo, întrând). — Ascultă-mă
ce-ți spun:

Un foc pe altul stinge
și-un dor, cât de nebun,
Printr'un alt dor s'alungă.

Un om, când se-nvârtește
Și-a amețit, ce face?

In sens invers pornește.
Tot astfel și cu tine: toată durerea ta,
Numai cu-o alta, nouă, o poți îndepărta.
Dă-i inimii o altă otravă, și cea veche
Va pierde din putere.

Romeo. — Bun doctor! n'ai pereche.
Voi spune tuturoră că ai descoperit
Un leac.

Benvolio. — Leac? Pentru?

Romeo. — Pentru... piciorul tău scrintit.

Benvolio. — Ești cam nebun.

Romeo. — Nu, vere, dar zile mai amare
Duc eu, decât nebunii. Legat la închisoare,
Flămând, bătut într'una,
slab, torturat, bolnav...

(Văzând pe servitor).

— Dar tu, ce vrei, băete?..

Servitorul. — Știți să citiți?

Romeo. — Grozav

Știu să citesc în cartea nenorocirii mele.

Servitorul. — Ei, aia, vezi, să-nvață
și fără școli; dar cele

Ce-s scrise pe răvașul meu, le puteți citi?

Romeo. — Da, — de'oi cunoaște limba
și literele-oi ști.

Servitorul.—Așa? Atuncia, sluga. (Se-nclină).
Vă las, cu sănătate.

(Dă să plece).

Romeo. — Stăi! Nu pleca! Ascultă!

(Când servitorul s'a oprit).—Știu carte,
din păcate.

Dă-mi să-ți citesc.

(După ce-și aruncă ochii pe bilet).

Aa!.. (Citind).—„Domnul Martin,
soția și

„Copila, Domnul Conte Anselmo; va veni

„Cu-a sale trei frumoase

surori... Neconsolata

„Soție-a lui Vitruvio...

Placențio, cu nepoata...

„Merçuțio, cu frumosul său frate Valentin...

„Mătușă-mea și unchiul,

(cari-au promis că vin).

„Frumoasa Rozalina... sburdalnica Lidia...

„Valențio și cu vărul său Tibald...

Prea mult via

„Și vesela Elena... Lucio”. — Atât.

— Frumoasă adunare!...

și unde-au hotărît

Să se întrunească-aceștia?

Servitorul. — Sus.

Romeo. — Unde?

Servitorul. — Sus, acasă.

La noi, — ca să petreacă

și-apoi să stea la masă.

Romeo. — La voi? La cine?.. Spune?..

Servitorul. — E-e!.. La stăpânul meu.

Romeo.—A! Bine zici! Uitasem să-ntreb...

Servitorul (întrerupând).—Stai, că-ți spun eu.

Bogatul Capoleto-mi e stăpân,—și, dacă

Nu ești cumva din neamul

lui Montechio, o să-i faci

Plăcerea să te aibă printre ai lui.

Romeo. — Dar cum?

Nu sunt poftit.

Servitorul. — Ei, asta-i! Te poftesc eu, acum.

Noroc și voe bună. (Ese).

Benvolio. — Ei! prin urmare, vere,

Frumoasa Rozalina, cu-obraji primăveră,

Veni-va astăseară, la bal, spre a luci

Cu stelele Veronei. Tu, dacă nu ai fi

Atât de îndărătnic, te-ai duce printre ele,

Ai compara pe una cu alta,—și, din cele

Ce-ai observa, sunt sigur

că te-ai încredința

Că lebăda ta nu e decât o cioară.

Romeo (ironic). — Da?

Așa crezi tu?.. Bați câmpii, —

sau poftă ai de glume

— O alta mai frumoasă,

nici nu există-n lume!..

Benvolio. — O vezi frumoasă,

pentru că nu vrei s'o compari.

Ia pune-o în balanță cu-o față cu ochi mari,

Cu buze-nrouate, cu sânul de petale, —

Să vezi cum scade prețul mult lăudatei tale.

Romeo. — Te 'nșeli și de-astă dată, și,
ca să ți-o probez,
Voi merge astă seară la bal.

Benvolio. — Să te urmez?

Romeo. — Nici vorbă. — Dar cum facem?
Intrăm, fără sfială?

Sau trebuie să cerem ertare de-ndrăzneală?

Benvolio. — Intrăm de-a dreptul. Facem
un danț sau două, și
Plecăm.

Romeo. — A, nu, nu, dragă! Eu nu danțez.
Ar fi și straniu, și ridicul.

Benvolio. — De ce?

Romeo. — Fiindcă nu e...

Benvolio. — Ce nu e?

Nu e-n mine văpaia, care sue
Tot sângele la tâmple. Nu, nu! Mie, să-mi
Da-ți o torță.

Benvolio. — Fugi de-acolo!

Romeo. — (Către Mercuțio, care apăruse cu
oameni purtători de măști și torțe). Ba da!
Și voi danțați Cât vreți, dacă vă place...

Mercuțio. — Danțăm, dacă danțează
Și-amicul meu Romeo.

Romeo. — Romeo își serbează
Durerea. Nu se simte

nici sprinten, nici vioi...
Și, mai întâi, nu are
pantofi de danț, ca voi.

I-e sufletul ca plumbul

de greu; il țintuiește,

Să nu mai poată face un pas.

Benvolio. — (Incet lui Mercuțio). — Mai
stăruiește.

Mercuțio. — Pentr'un amant e lesne.

iei de la Cupidon

A sale două aripi, și ca dintr'un balcon,
Sari peste ale tale dureri.

Romeo. — A lui săgeată

Prea m'a străpuns sălbatic,

ca să mai pot vr'odată

Sbura cu-ale lui aripi, —

și chinul prea mi-l sorb,

Ca să mai scap din lanțul

amorului meu orb.

Mercuțio. — Fiindcă-i orb, înșeală-l,

sdrobește-l! Cu-o ființă

Atâta de plăpândă, câștigi cu ușurință

Victoria.

Romeo. — Plăpândă, zici tu? Te-nșeli,

Mercuțio. — Eu?

Romeo. — Da.

Amorul e sălbatic, îi place-a tortura,

Înțeapă ca un ghimpe și victima nu-i scapă.

Mercuțio. — Fii aspru, dacă-i aspru:

înțeapă-l, dacă'nțeapă;

Și-atuncea nu se poate să nu-l învingi.

Romeo. — (Ironic). Da?

Mercuțio. — Da.

(Către servitor).

Ei! Voi!.. Să-mi dați o mască!..

Mai repede!.. Așa!..

(După ce-și pune masca).

O mască, pe o mască. —

Acum, nu mai mi-e teamă

De curioși. Sub mască,

trec nebăgate'n seamă

Defectele. Ea, biata, roșește-n locul meu.

Romeo. — Deci, ne-am decis?

Mercuțio. — Ce?

Romeo. — Mergem cu toți la bal

Mercuțio. — Da,

Romeo. — Rău!

Mercuțio. — De ce? Cred că-mi dai voie
să-ntreb.

Romeo. — Cum nu! Cu mare

Plăcere.—Nu e bine să mergem la serbare,

Amicii mei, fiind-că as'-noapte am visat

Un vis.

Mercuțio. — Și eu.

Romeo. — A... Care?

Mercuțio. — Vis foarte-adevărat:

Că visele ne-nșeală.

Romeo. — Nu. Visul viitorul

Prevede, și nu-nșeală atunci când visătorul

Visează adevăruri.

Mercuțio. — A-ha! Acum ghicii.

A fost și pe la tine Regina Mab,—O știi?

Romeo. — Nu.

Mercuțio. — N'o cunoști?

Romeo. — N'am cinstea

Mercuțio. — Regina Mab e buna,

Neprețuita moașă a zânelor, Aluna

De ametist, ce poartă inelul cărui-va

Din parveniți, nu este mai mare decât ea.—

Și, într'o cărucioară, ușoară, mică, trasă

De mânji ca niște pureci, —

pornește-ncet de-acasă

Și, până despre ziuă, se plimbă ne'ncetat

Pe nasurile celor ce dorm, tihniți, în pat.

Augusta cărucioară ce duce pe Augustă,

Drept coș de ploaie, are

trei aripi de lăcustă;

Drept spițe: piciorușe slăbuțe de țăntar;

Drept hățuri, două fire țesute-ntr'un umbrar

De un muncitor păianjen;

iar drept argint la hamuri,

O rază dela lună ascunsă între ramuri.

Pe capră, vizitiul, —

gândac, strâns în livrea, —

Cu-un os de greer bate

pegașii, când n'ar vrea

Să ducă'n goana mare cojița de alună,

Scobită de un vierme, care-a lucrat o lună

La astă cărucioară.—Și nopți întregi astfel

Regina Mab se plimbă ușor, încetinel,

Pe frunți înamorate, visând îndrăgostire.—

Pe buze false, care trăiesc din lingușire,—

Pe degete de sfetnici,

cu gândul tot la bani,—

Pe ochii unei fete de douăzeci de ani,
Pecetluiți în fugă de-o sărutare dată,—

Și, cum Regina este din cale-afar' șireată,
Adeseaori înțeapă, în glumă, câte-un nas

De om politic, fără chiverniseli rămas, —
Ori gădelă cu-o coadă de purceluș, urechia

Unui bancher, ce doarme,

câtând și-n vis perechea

A două milioane în aur. — Alte ori

Se plimbă pe sprâncene de tineri luptători,
Făcându-i să viseze victorii în războaie, —

Sau, pe neașteptate, dă drumul la o droaie
De fluturi, din escortă

și ei sburând în grab

De-asupra-le, îi scoală

din somn. — Regina Mab

Pătrunde noaptea-n grajduri

și coamele-mpletește

Astfel, că despletirea

mari fapte prevestește.

Tot ea...

Romeo.—Destul, Mercuțio! Ce tot ne spui?..

Mercuțio. —

Vă spun

Ce e. Vă spun că visul e un copil nebun,

Născut din trândăvia

și-a corpului și-a minții.

Spun că nu face parte din tainele științei.

Că e mai nestatornic de cât perfidul mers

Al vânturilor, cari, sburând prin univers,
Aci, pe stânci de gheață,

mugesc în miază-noapte,

Aci schimbându-și calea

și-n freamăt ca de șoapte

Mânia prefăcându-și, — o iau spre miază-zi.

Benvolio. — Frumoase-s toate astea;

dar eu aș socoti

Să mergem.

Romeo. — Prea de vreme, —

de și o presimțire

Mă-ndrumă într'acolo și-n toată a mea fire

Ceva ascuns, o voce, îmi spune că'n sfârșit

La balul de-astă noapte,

eu, — care n'am trăit

De cât în suferință, — păși-voi pe o treaptă

Fatală, unde-o moarte,

prematură m'așteaptă.

— Nainte dar! Acela ce ține'n mâna sa

A vieții mele cârmă, —

vegheze-asupra mea!... (Es).

TABLOUL III

O cameră, în casa lui Capoleto.

SCENA I

Doamna Capoleto și Doica, — apoi **Julieta**

Doamna. — Dar unde-i fata, doică?..

Ia chiam'o

Doica. — (Chemând). —

Domnișoară!

(către stăpână). — Mă jur pe fecioria mea, —
când eram fecioară, —

C'am mai chemat-o încă
de nu știu câte ori,

Și nu e (Strigă). — Julieto!..

N'auzi?... Pe unde sbori

Tu, fluturașul mamei?... Julico..

Julieta. — (Nevăzută). — Cin'mă chia.nă?

Tu, doico?..

Doica. — Nu; stăpâna.

Julieta. (Ăpărând). — Ce este? Ce vrei, mamă?

Mama. — Vei ști îndată. — Doică?

Ești bună să ne lași?

Avem ceva de vorbă.

Doica. — Mă duc. (Pleacă încet).

Mama. (Julietei). — Mă întrebași

Ce vreau. — Să-ți spun. — Stai doică!..

Nu mai pleca.

Doica. (Oprindu-se). — Nu? Bine.

Mama. — M'am răsgândit. N'am dreptul
să mă feresc de tine.

Ascultă. Fața-ncepe să se măriască.

Doica. — Știu,

Cum să nu-i știu eu vârsta!

Ar trebui să fiu

Uitucă!.. Ani, în capăt,

nici paisprezece n'are.

Julieta (Râzând). — Știi bine, doică?..

Doica. — Asta-i!.. Eu pot să fac prinsoare

Pe ce voiți. De pildă, pe paisprezece dinți
Ai mei... (A parte) N'am de cât patru.—

Nu mint.

Mama. —

De ce să ninți.

Doica. — Cât e pân'la Sân'-Pietru?

Mama. — Vre-o douăzeci de zile.

Doica. — Ei! La Sân'-Pietru, seara...

ba la Sfântul Vasile...

Ba nu! nu! la Sân'-Pietru...

Știu bine.. împlinește..

Julieta, (râzând ,ca s'o necăjească). —

Cât, doică?

Doica. — Paisprezece.

Julieta. (Acelaș joc). — Ești sigură?

Doica. —

Firește.

Suzana mea... (Incepe să plângă). — Săraca!

Mi-a luat-o D-zeu.

Era așa de bună!.. (Calmându-se).

Țiu bine minte...

Suzana și cu tine erați de-o vârstă.

Julieta (In glumă). —

Oare!...

Doica. — Vreți o dovadă? De la

cutremurul cel mare,

Câți ani sunt? Unsprezece. Era a doua zi

Sân'-Pietru. Imi pusesem pelin pe țată, și,

Voind s'o-nțarc, șezusem

sub porumbar, afară.

Stăpânul și stăpâna... (Arată pe mamă)

lipsiau, duși de cu scară

La Mantova. De-odată, —
 pe când Julica mea,
 Simțind amar în gură,
 plângea și se strâmba, —
 Aud că porumbarul troznește și, mirată,
 Il simt mișcând. Nici vorbă
 că m'am sculat îndată
 De-acolo. — Vai! ce frică
 mi-a fost!.. D'aia mi-aduc
 Așa de bine-aminte.
 Și mai ții minte-un nuc,
 Sub care mititica da fuga, svăpăiată,
 Căci o lăsam să umble, —
 cu toate că, odată,
 Căzuse și-și făcuse la frunte un cucui.
 Bărbatu-meu..., — săracul!
 Ce mult îi plăcea lui
 Să râdă!.. — a dat fuga
 și-a ridicat-o-n grabă,
 Zicându-i: „vezi, Julico?
 că nu ești de treabă?
 „Când te vei face mare
 n'o să mai cazi ca azi
 „Cu fața-n jos; nu, dragă;
 pe spate o să cazi”.
 Și-n loc să plângă draga
 de fată, a zis numa'
 „Da” și-a-niceput să râdă.
 Ce va să zică gluma!

— Ah! Parcă-l văd pe bietul
bărbatu-meu, cum sta
Făcând-o haz!..

(Imitând vocea bărbatului).

Așa e, Julico dragă?"

(Imitând o voce de copil). „Da”. (Râde)

Mama. — Ei bine-ajunge, doică!

Doica (continuând a râde).

De! Iartă-mă, stăpână!

Dar dacă-mi vine-a râde

Voi ține-o minte, până

Ce voi muri.

(Iar imitând cele două voci).

Julico! Așa e, dragă?" — „Da”.

Și-ar fi avut dreptate să plângă, căci era
Cucuiul de pe frunte cât oul. Se lovise
Rău, neastâmpărata!..

Julieta. — Ai auzit ce-ți zise?

Doica. — Să tac?

Julieta. — Taci, dragă doică. Te rog și eu.

Doica. — Ei, tac,—

Și Dumnezeu să-ți facă toate după plac.
In rai să te primiască.

Da, crede-mă pe mine,
N'am alăpiat la sânu-mi

copil mai bun ca tine.

Și dacă scris îmi este

să am noroc, — aș vrea

Să nu'-nchid ochii, până ce nu te-ai mărita

Mama. — Vezi, tocmai d'asta, doică,
vream să-i vorbesc acuma.

— Ia spune-mi, Julieta,
lăsând de-o parte gluma;

Ți-ar conveni?

Julieta. — Ce, mamă?

Mama. — Să te măriți.

Julieta (încurcată). — Nu știu.

La o așa onoare credeam că mai târziu
Să mă gândesc.

Doica. — Onoare!.. Ce vorbă-i asta? Parcă
N'ai supt la sânu-mi lapte.

Mama. — Ia vezi acuma; ia-'ncearcă
De te gândește. Multe, mai tinere cu mult
Ca tine, sunt azi mume.

Eu chiar, — dacă mi-ascult
Aducerile-aminte și socotesc, — îmi pare
Că'n ziua de-a te naște

tu, nu eram mai mare
De cât ești tu acuma. —

In scurt, ca să sfârșim
Mai iute, iată: Paris, pe care îl primim
Ca pe-un amic al casei, — te cere de soție.

Doica. — Ah! ce băiat de miere!..

Mama (Julietei). — Ce zici? Ți place ție?

Doica. — Auzi! cum să nu-i placă
o floare de băiat!

Mama. — Ți vă vorbi acuma,
la bal. L-am invitat

In lupta ta cu tine, să ai drept far idea

Că, printr'o căsnicie temeinică, femeia
Nu cade, ci se-nalță.

Julieta.— Mă voi sili-ntru tot
S'ascult a tale sfaturi,—atâta pe cât pot
Și pe cât îmi permite voința părintească.

SCENA II

Aceleași, (un servitor)

Mama (către servitor, când acesta apare).—

Servitorul.— E gata prânzul.

Mama.— Așteaptă, să sosiască
Și oaspeții.

Servitorul.— O parte sunt dincolo.

Mama.— De când?

Servitorul.— De mult.

Mama.— Ei bine! du-te.

Servitorul.— Da, dar să vii curând,
Stăpână, căci te chiamă.

Mama (ridicându-se).— Vin, iată-mă.—
Pornește. (Servit. ese).

Tu, nu vii, Julieto?

Doica.— Dar cum să nu! Firește.

Mama.— Să vii. Poate-n-parfumul,
cu care-o să te-mbeți,
Găsi-vei fericirea întregii tale vieți. (Ese).

TABLOUL IV.

Săli, în casa lui Capoleto.—Balul.—Lume.

Capoleto. (intrând vesel, către oaspeți, pe
când muzica cântă).

— Danțați, iubiți prieteni.

Danțați—Danțați frumoase
Și-ncântătoare doamne.—

Văd numai cinci, sau șase
Perechi. Aa! Cum se poate!... Râzând)

Ați ostenit mâncând?
Sau poate, dimpotrivă.

stomahul vi-i flămând.
Danțați, haidi!... Nu mă faceți

să cred sau că pontofii
Vă strâng, — sau că sunt dame,

care-s păzesc cartofii
De la picioare. (Face haz). — Haide!

Incepeți, dragii mei,
— A fost odat'-o vreme,

când, eu și alți doi-trei,
Inmărmuriam Verona.

Ce nebunii! Ce glume!
Ce șoapte la ureche!...

Mersese vestea-n lume.
Ee! Ce frumoase timpuri!

și ce mult e de-atunci!...
— Haidi, tinere!... Dă brațul,

să văd că'n zbor te-arunci.

— Și muzica să cânte
mai tare!... Mult mai tare!..
— Puțin mai la o parte.

Cu cât e loc mai mare,
Cu-atât danțați mai bine.—(Unui servitor).
S'aducă și făclii!

Cât s'o putea mai multe...

Iar când s'o prea-ncălzi,
Să zici să stingă focul.

(Către un bătrân, care intră atunci).—Aa!
Bună ziua, vere!

Bine-ai venit. Ce mare,

ce sinceră plăcere!..

— Ia stai, — căci s'a dus vremea

să joci și să petreci.

(Râzând) De când nu mai ești tânăr?

Câți ani?

Bătrânul.—

Vre-o patruzeci.

Capoleto.— Ia fugi deacolo, vere!

Memoria te minte.

E mai puțin.

Bătrânul.— Nu, dragă: țiu

foarte bine minte. (Vorbesc).

Romeo (Către un servitor, după ce Julieta a străbătut sălile la brațul unui tânăr, și după ce el, Romeo, ridicase și-i dăse buchetul căzut, în treacăt, din mâna ei).

— Băeți! Cavalerul

trecând acum prin fund,

Ce damă la braț are?

Servitorul (depărtându-se).— Nu știu.

Romeo (singur) Ce foc ascund

Aprinșii ei ochi!... Stele să fie, și n'ar arde

Cu-atâta strălucire. Cum între miliarde

De corbi, o porumbiță apare ca un fulg.

Așa e ea la brațul

de unde-aș vrea s'o smulg.

— Când muzica-nceta-va,

voi aștepta-o-n locul

În care se va duce să-și mai aline focul

Vârtejului de danțuri, și poate mâna mea

Nu știu. Știu însă bine

Că până astă-seară,

nu mai vibrase-n mine

Fiorul ce-ți provoacă o frumusețe. Nu!

Tibald (către un servitor, după ce aude ultimele vorbe ale lui Romeo).

De nu mă-nșeală vocea

e un Montechio. Tu,

Ce zici?

Servitorul.— Știu eu?

Tibald (furios).— O spadă!

Servitorul (speriat).— Cum?... pentru ce?...

Tibald (răstit).— Nu-ți pasă!

Avea-va fericirea s'atingă mâna sa.

— Am mai iubit vre-odată

(Servitorul dispăre, lăsând a se vedea că nu-i

va aduce).

Tibald (furios).— Cum a'ndrăznit, mișelul,
să intr-aici în casă

Ca, ajutat de mască, să-și bată joc de noi
Și de serbarea noastră!...—

Pe spada ce-n război
Cu cinste-am mînuit-o,

ca și pe conștiință,
Mă jur că voi străpunge

nemernica-î ființă,
Făr' nici o remușcare.

Capoleto (apropiindu-se, atras).— Ce e?
Ce s'a-ntîmplat?...

Nepoatel!... De ce tremuri?
Și ce te-a-nfuriat?...

Tibald.— Un dușman, un Montechio.
un scelerat, o fiară,

S'a introdus hoțeste la balul de-astă-seară,
Pentru plăcerea numai de-a ne batjocori.

Capoleto.— O fi Romeo poate.

Tibald.— El e.

Capoleto.— De unde știi?

Tibald.— Sunt sigur; după voce.

Capoleto.— Ei, nu-i nimic nepoate.

Tibald.— Cum nu-i nimic!

Capoleto.— Da, lasă-l. Treci cu vederea toate.
Se poartă foarte bine și judecând astfel,

Verona se mîndrește
cu-un gentilom ca el.

Pentru nimic în lume
n'aș vrea la mine-n casă

Afront să i se facă.—Deci, înc'odată, lasă,

Treci cu vederea, uită, —
sau fă-te că nu-l vezi.

Tu, care ții la mine,
cred c'o să-mi respectezi
Voința.— Aidi, nepoate! Ia altă-nfățișare.
Sprâncenele-ncruntate
stau rău la o serbare.

Tibald.— Stau bine, dimpotrivă, —
căci am în fața mea
Un scelerat, un demon!
și eu nu-l voi răbda!...

Capoleto.— Ba da!

Tibald (agresiv).— Ba nu!

Capoleto.— Nepoate, să nu mă superi. Ciue
E din noi doi stăpânul
aici, în cas' la mine?...

— Auzi, la el ce vorbe!

Ce ton!... „Nu-l voi răbda!...
Prea te sbârlești, băete!
Prea ești cocoș!... Da, da!...

Și nu-i frumos... Nu, dragă...

Ascultă-mă pe mine...

Fii mai blajin, mai dulce...

Tibald (revoltat).— Dar bine, e-o rușine!

Capoleto.— Ce! ce rușine! Care?

Și unde?... Ce tot cânti?
Vrei să mă scoți din fire?

Sau crezi că mă-nspăimânți
Cu gura?... Nu. Pe mine, cu obrăznicia

Mă-nvingi, ci cu blândețea. —

Și ți-a venit prostia
Aceasta, tocmai astăzi!..

(Către doi, cari se apropiau să asculte).

— Ce faceți, dragii mei?..

Danțați! Haidi! Sunteți tineri..

(După ce aceia s'au depărtat, tot lui Tibald).

Vrei răs?... Scandal?... Ce vrei?..,

(Strigând un servitor).

Am zis să stingă focul.

L-au stins?... Ia vezi; întreabă

(Lui Tibald).

Treci dincolo, în lume, —

și caută-ți de treabă.

Ești om în toată firea.

(Depărtându-se).— Așa, amici! Așa!

Jucați!

(Iar către Tibald).

Iar de nu-ți place, drum bun.

(Dispare între cei din bal).

Tibald (singur).—

Pe legea mea,

Răbdarea ce-mi impune

și ura ce mă-ncege

Simt că la răsbunare

mai neagră mă va-mpinge. (Ese).

Romeo. (Julietei, cu care apare).

— Da, te-am atins cu mâna-mi

impură; da, e mare

Păcatul meu, — așa e!

• Dar astă profanare

Sunt gata s'o răscumpăr
cu-un dulce sărutat

Al ăstor buze, care acum au tremurat.

Julietta.— Nedrept ești pelerin,
cu a ta mână, care

Pe-a mea nu a atins-o,
de cât drept închinare.

Și-apoi, tu poți atinge
cîntar mîna unui sfînt.

Nu ca o sărutare, ci ca un legămînt.

Romeo.— Dar n'au și sfinții buze?

Julietta.— Au, pentru rugăciune.

Romeo.— Atunci frumoasă sfîntă,
îndură-te și spune

În taină gurii tale, să facă ce fac eu
Cu mînil... (Împreună mînil, rugându-se).

Julietta.— Greu,

Căci sfinții nu se mișcă,
chiar dându-ne-ascultare,

Romeo.— Atunci, stăi nemișcată,
ca eu, cu-o sărutare,

Să viu să iau răspunsul,
și-astfel al meu păcat

Să-l ispășesc. (O sărută).

Julietta, (rușinată).— Acuma, păcatul
eu l-am luat.

Romeo. — Nimic mai lesne: dă-mi 'napoi.

Julietta.— Nu. L-iau cu mine.

Doica.— (Julietei, venind).

Stăpână-mea te chiamă;

vrea să-ți vorbească.

Julieta.—

Bine. (Dispare).

(Danțul a încetat, odată cu muzica).

Romeo, (doicei).— Stăpâna, cine este?

Doica.—

E mama fetei.

Romeo.—

A!

Și cine-i mama fetei?

Doica.—

Nu știi?

Romeo.—

Nu, — dar aș vrea.

Doica. — E chiar stăpâna casei,

în care astă-seară,

Te afli. O femeie de-o bunătate rară.

— Iar cea cu care-acuma

vorbiși, e fata ei.

Să te socoți ferice,

de vei putea să iei

Copila de soție.

Eu o cunosc de mică (Pleacă).

Romeo (singur).— E dar o Capoletă?...--

O, scumpă inamică!

A ta e a mea viață.

Benvolio (venind din bal).— Romeo!

Tu, mai stai?

E pe sfârșite balul.

Romeo.—

Tot pe sfârșite, vai.

E și a mea odihnă!...

(Se depărtează cu Benvolio)

Capoleto.—

(Apărând printre oaspeții, cari se pregăteau să
(plece).

Ce faceți?... Nu se poate!...

Oo!... Asta e trădare!...

Mai mult: e lașitate!

Plecați de-acum? — V'așteaptă

alături masa. — Nu?

V'ați hotărît cu toții?...

Și ei?... Și voi?... Și tu...

— Atuncia, bine; faceți ce inima vă cere.

— Vă mulțumesc și credeți

în sincera plăcere

Cu care-ntotdeauna la mine vă primesc.

Sper ca, de-acum încolo,

mai des să vă poftesc.

(Dispare, petrecându-i și dând mâna cu fiecare).

—Adio!... Noapte bună...

Somn lin... vise frumoase...

— Încet pe scări!... Ce casă!

ce săli întunecoase!...

Lumină!... Dați lumină!... (Vocea i se
pierde).

Julieta, (pe când oaspeții es, apare și cheamă).

— Ia vino doică

Doica, (apărând și ea).—Vin.

Julieta, (arătând un personagiu nevăzut).

Ce tânăr e acela de colo?

Doica.—

E un fiu, —

Unic, — a lui Tiberiu.

Julieta, (acelaș joc).— Celalt, din prag?

Doica.— Imi pare,

De nu mă-nșel, că este Petruchio.

Julieta (acelaș joc).— Dar cel care

Se-ndreapt'-acum spre ușă
și n'a danțat de loc?

Doica.— Nu știu.

Julieta.— Du-te și află.

(După ce-a eșit Doica).— De n'oi avea noroc

Și-o fi-nsurat, — mormântul
îmi va fi pat de nuntă,

Doica, (întorcându-se).— Aduc o veste, care,
cum vezi, mă cam încruntă.

Julieta.— De ce?

Doica.— Romeo-l cheamă
pe tânăr, — și e fiu...

Julieta.— Al cui?

Doica.— Al lui Montechio,
dușmanul vostru.

Julieta.— Știu.

— O, patimă sădită
într'un pământ de ură!

— O tu, străine, care
scos fost-ai de natură

În cale-mi, prea de vreme,
sau poate prea târziu!

Ce dragoste se naște
în mine?... Cum să fiu

Iubita tocmai celui

care dușman îmi este!

Doica, (mirată). — Ce spui tu?

Julieta. — Niște versuri;
le știu dintr'o poveste.

Doica. — Poveste?

Julieta. — Dă; mi-a spus-o
un tânăr, azi, danțând.

Vocea mamei. — Ei!... Julieto!... Doică!...

Doica. — Venim.

(Pleacă și, fiindcă Julieta d'abia o urmează,
îi zice:)

Aidil!... Mai curând.

ACTUL II

TABLOUL V

Grădina lui Capoleto, noaptea: Razele lunii arată fereastra cu balcon a unui colț de casă.

SCENA I

Romeo (singur)

Romeo (după ce sare un zid și pătrunde în grădină).

Nici vorbă! Numai cine

în lunga vieții goană

N'a suferit durerea ce lasă'n noi o rană,
Numai acela râde de cicatricea ei.

(La fereastra balconului apare o lumină)

A!... Uite o lumină!.. Fiți veseli, ochii mei!.,
Fereastra-i răsăritul și Julieta-i soare.

— Apari, iubite astru, și luna'nșelătoare
Ucide-o, căci de ură e plină; a simțit
Că tu ești mai frumoasă și a îngălbenit.
Nu-i mai purta credință, e o invidioasă.

Vorbește, tu,—tu, care mai visătoare ești,
Decât albastrul nopții și care strălucești
Acum ca un luceafăr,

ce-mi scaldă ochii'n raze!...

Cu glasu-ți, pune capăt

cumpletei mele groaze!...

Te'ndură!...

Julieta. — O, Romeo! Romeo!

Romeo. — M'a chemat?

Julieta. — De ce ești tu Romeo?

Romeo. — Ce chin! chin blestemat!..

Julieta. — Reneagă pe-al tău tată;

te leapădă de nume;

Sau, dacă nu se poate,

fă legământ că'n lume

Vei fi al meu, — și-atuncia

sunt gata să renunț

A fi o Capoletă.

Romeo (tot neauzit de ea). —

Nu știi: să mă denunț

Indată, răspunzându-i?

sau să-i impun răbdare?

Julieta. — Nu tu, ci al tău nume mi-e inamic.

Nu-mi pare

Rău că tu ești Montechio, —

căci, ori ce-ai fi, ești tu.

Montechio nu-i nici mână,

nici ochi, nici gură, nu.

Nici ori-ce altă parte

din corp.. Deci, totul este

Să porți alt nume.

Floarea, pe care vre-o poveste
A botezat-o roză, tot dulce-ar mirosi,
Chiar de-ar chema-o altfel.

Așa și tu; ai fi

Acelaș scump Romeo,

cu acelaș gând, — ori-care

Mi-ai spune că e noul

tău nume. Prin urmare,

Te leapădă mai iute

de el, — și'n locul lui

Primește-mă pe mine.

Romeo (tare ca să-l audă). —

Primesc tot, tot ce spui,

Iubit-o. Spune-mi numai

că mă iubești, și'ndată

Nu voi mai fi Romeo.

Julietta (surprinsă). — Ce umbră 'nfășurată

În negurile nopții aici s'a furișat

Și tainele-mi surprinde?

Romeo. —

Luceafăr a dorat!

Nici eu nu știu ce nume

să iau, ca să-ți pot spune

Pe cine ai 'nainte-ți

Chiar gura-mi se opune

Acum să-l mai rostiască,

și-atât mi-e de urât, —

Știind că ție ți-este nesuferit, — în cât

De l-aș avea acuma

în mâni, scris pe-o hârtie,

L-aș rupe bucățele.

Julieta. — O, voce, scumpă mie!
Te recunosc acum.

Romeo. — Mă recunoști tu zici?

Julieta. — Romeo ești, 'în neamul Montechio.

Romeo. — Nu sunt nici

Romeo, nici Montechio —

de vreme ce nu-ți place.

Julieta. — De ce, cum și pe unde
pătruns-ai tu încoace?

Grădina 'nconjurată-i cu zid greu de sărit
Și, de cumva vre-o rudă a mea te-o fi zărit,
Ești în pericol.

Romeo. — Zidul mi-a ajutat amorul

Să-l sar, — împrumutându-mi

aripele, — căci dorul

Și dragostea doboară

orice, în drumul lor.

Nimic, nicio putere nu curmă al lor sbor,

— Cât pentru-a tale rude,

în ochi-ți e mai mare

Și mai mortal pericol, decât într'o sfidare

A douăzeci de spade. Te uită dar puțin

La mine, — și atacul sunt gata să-l susțin.

Julieta. — Pentru nimic în lume,

n'aș vrea să te surprindă

Aici.

Romeo. — Vestmântul nopții

e gata să se 'ntindă

Asupră-mi, să m'ascundă.

Și-apoi dacă e drept
Că mă iubești, nu-mi pasă!

Să vie. Ii aștept.
Mai bine mor prin ura

lor, dar iubit de tine,—
Decât să duc o viață 'ntreagă în suspine.
Julietta. — Și cine spre grădina

aceasta te-a 'ndrumat?
Romeo. — Nu ți-am mai spus?

Amorul. El mi-a împrumutat
Aripele și sfatul, — iar eu lui, ochii. Poate
Că nu-s pilot bun; totuș,

pe-ori cât de depărtate
Și de străine țărături ai fi, tu, rai ceresc
Eu tot m'aș încumete

să viu să te gășesc.
Julietta. — De n'ar fi masca nopții,
obrajii să-mi ascundă,

Ai fi văzut roșeața
cum cearcă să-i pătrundă.

Romeo. — De ce?

Julietta. — De-atâtea vorbe

pe cari ți le-am spus.
Aș vrea acuma gândul

să-mi fie aiurea dus,
Minutele acestea să le reneg pe toate,
Să fiu cu totul alta, —

dar vai! nu se mai poate.

De-aceea'ntreb, la rându-mi:

Romeo, mă iubești?..

De mă iubești, răspunde-mi

cinstit; iar de gândești

Că prea ușor, prea iute,

m'ai cucerit, — ei bine.

Voi fi atunci mai aspră,

mai rea față de tine, —

Ba chiar te voi respinge,

ca astfel ochii tăi

Mai mult să mă implore. —

Dar nu, nu! Tu nu viei,

Nu vrei tortura asta,

pentru-amândoi; așa e?

— De și, prea iute 'ncinsă

de-o tainică vâpae,

Sburdalnică par, —

totuș mai credincioasă sunt

Ca multe prefăcute, cu ochii în pământ.

Și eu aș fi fost poate

cu tine mult mai rece,

De nu ghiciai îndată ce taină se petrece

În inima-mi învinsă.

Te rog dar să nu iei

Drept ușurință focul ce arde 'n ochii mei.

Romeo. — Nu, nu! Îți jur, iubito,

pe ori ce'mi dai poruncă...

Pe luna, ce 'n grădină

argintul își aruncă...

Julietta. — Nu! Nu jura pe lună..
 Ce, n'o cunoști? N'o știi
 Cât e de schimbătoare?...

Sau vrei și tu să fii
 Ca ea?

Romeo. — Atuncea spune-mi pe ce să jur.

Julietta. — Mai bine,
 De loc; sau, de-i nevoie să juri,
 jură-mi pe tine,
 Icoana vieții mele, — și te voi crede.

Romeo. — Da,
 Frumoasa mea frumoasă! Jur că...

Julietta (întrerupându-l). — Taci, Nu jura!
 — De și tu ești de astăzi

unica-mi fericire,
 Nu pun temei prea mare
 pe-această întâlnire.

A fost prea îndrăzneată,
 prea scurtă, prea de zor,

Prea întru toate-asemeni
 cu fulgerul ce'n nor

Sclipește și dispare, 'nainte să poți zice
 „Vezi fulgeră”. — Și totuș,

ce scumpă, ce fericite
 Și ce frumoasă noapte!..

Romeo. — O da, iubita mea!
 Cea mai frumoasă.

Julietta. — Poate, când ne vom revedea,
 Acest amor, ce astăzi
 de-abia îmbobocește,

Va fi o mândră floare...

Romeo. — ...O floare ce va crește
Mereu și niciodată nu se va veșteji.

Julieta. — Acum, te las.

Romeo. — Nu încă.

Julieta. — Ba da, — adio... Și,
Precum în al meu suflet simt o seninătate
De negrăit, — tot astfel în inima-ți ce bate
Cu neastâmpăr, somnul să fie-a tot sădoan.

Romeo. — Te duci?

Julieta. — Sunt nevoită.

Romeo. — Dar eu? Eu cum rămân?
Nimic n'am dela tine.

Julieta. — Ce vrei să ai?

Romeo. — O rază

O vorbă, o speranță...

Eu ți-am dat ție-n pază

Amorul meu; acum, mi-l dă și tu pe-al tău.

Julieta. — Ți-l dasem mai 'nainte să-l ceri.

Romeo. — Și-ți pare rău?

Julieta. — Ba nu, — nu, dimpotrivă...

și ți-l mai dau odată,

Căci dragostea-mi e 'ntinsă,

e-adâncă, e curată,

Ca spațiul fără margini,

ca marea fără fund.

(tresărind) A!..

Romeo. — Ce e?

Doica, (din casă). — Julieto!

Julieta, (încet lui Romeo). — Ascunde-te..

Romeo (dându-se în umbra unui pom). —
M'ascund.

Julieta. — Adio!

Doica (tare tot din casă). — Julieto!..

Julieta (tot tare). — Viu, doică.

(Încet, lui Romeo) Noapte bună

Fii credincios, — cu toate
că mi-ai jurat pe lună.

Romeo. — Voi fi. Mai vii?

Julieta. — Așteaptă.

Mă 'ntorc numai decât. (Dispare).

Romeo (singur). — O, noapte! Dulce noapte!
Frumoasă ești!.. Atât

De dulce și frumoasă,
încât mă 'ntreb cu teamă

De nu visez.

Julieta (reapărând). — Romeo!...

Romeo. — Te ascult.

Julieta. — Bagă de seamă

Să nu ne-audă. — Încă trei vorbe, și te las

De ești cinstit în cuget și dacă al tău pas

În spre altar se 'ndreaptă, —

atunci, printr'o femeie

Ce-ți voi trimete mâine,

să-mi spui în taină ce e

De pregătit și unde vrei să ne cunu am.

Iar dacă...

Doica, (din casă). — Julieto!

Julieta (tare). — Viu, viu!

Doica. — Noi ne culcăm.

Julieta. — Acum-acum. (Incet). Iar dacă,
îți mai repet odată,

N'ai gânduri...

Doica. — Julieta!

Julieta (încet). — ...cinstite..

Doica. — Ah! Ce fată!

Julieta (tare). — Viu, doică!

aibi răbdare!.. (Incet).

...atuncea te conjur

Să nu-mi mai eși în cale

cu-amorul tău sperjur

Și să mă lași în prada durerii mele.

Romeo. — Cine

Nu-i sincer? Eu?... Vedeai-vei.

Trimete mâine

Julieta. — Bine;

Trimit... Și noapte bună. (Dispare).

Romeo (singur). — Mai bine mi-ai fi zis

„Amară noapte”. — Oare

trăesc eu?.. Sau e vis?..

Nu știu. Știu că amorul e o grozavă boală

Și că, precum copiii

cu sila merg la școală, —

Așa și eu acum plec trist, întunecat,

Spre casă (Pleacă încet).

Julieta (reapărând, șoptește) — Pst!..

Romeo! Romeo!.. — A plecat?..

Sciavia totdeauna șoptește; îi e teamă.

De ce n'am glas ca șoimul,

când puii lui și-i chiamă!

Aș face să răsune caverna dintr'un nor,
 In care doarime Eho, — și glasul lui sonor
 Ar răguși îndată, tot repetând într'una
 Neprețuitul nume al lui Romeo.

Romeo (auzindu-și numele, se oprește) —
 Luna, sau propriul meu suflet
 Mă chiamă? (Se apropie).

Julietta (zărindu-l) — N'a plecat.
 — Romeo!...

Romeo (revenind). — Stea iubită!
 Tu ești. Tu m'ai chemat.

Julietta. — Când să trimet eu mâine la tine?

Romeo. — Pe la nouă.

Julietta. — Ah! Pân'atunci e un secol.

Romeo. — Dar pentru mine! Două.

Julietta. — M'am reîntors,
 fiind-că voiam să-ți spun ceva,
 Și mi-am uitat ce.

Romeo. — Nu e nimic. Voi aștepta,
 Pân'să-ți aduci aminte.

Julietta. — Atunci, mă voi preface
 Că uit într'una, numai

ca să mai stau. Imi place
 Atât de mult alături de mine să te ști!..

— Dar vai! se luminează de ziuă. O să fiu
 Silită să-ți dau drumul.

Iți dau, — dar să iei seamă
 Să nu sbori prea departe,
 iubitul meu. Mi-e teamă

Să nu te pierd. Sunt tocmai
cum sunt unii copii,
Când prind o păsărică;
o fac să sboare, și —
Cum s'a-nălțat ea-n aer,
crezându-se scăpată, —
Ei repede trag ața, cu care e legată
Și-o reduc sclaviei.

Romeo. — Ah! Cum aș vrea să fiu
Ca pasărea aceea!..

Julieta. — Eu, nu, — fiind-că știu,
Sau cel puțin mi-e teamă
că dragostea-mi nebună

Te-ar omori. — Acuma,
Romeo, noapte bună.

Durerea despărțirii atât de dulce e
Și-atât de scurtă-mi pare,
încât, nu știu de ce,

Ți-aș zice noapte bună
de mii de ori. — Adio!.. (dispare).

Romeo (singur). — Somn lin! Somn dulce,
care acum vei odihni-o,
Revarsă-i pace-n cuget,

atinge-i ochii-ncet,
Și să nu spui la nimeni
divinul meu secret.

TABLOUL VI

O stradă.

SCENA I

Benvolio și Mercuțio**Mercuțio.** — Dar unde-o fi Romeo?**Benvolio.** — Nici n'o fi dat pe-acasă
As'noapte.**Mercuțio.** — Asta-i sigur!**Benvolio.** — O fi la vre-o frumoasă.**Mercuțio.** — Ași! Tot la Rozalina. —
L-a zăpăcit de tot.

O să-l înebuniască. —

Dar ce să-i fac? Nu pot.

Să-l viendec.

Benvolio. — Știi că Tibald a scris azi
o scrisoare bătrânului Montechi.**Mercuțio.** — Ca ce?**Benvolio.** — Ca provocare.

Bine-nțeles, Romeo vrea să răspundă.

Mercuțio. — A!Nici vorbă, când știi carte,
poți să răspunzi,**Benvolio.** — Da, da;

Dar cred că va răspunde pe-acelaș ton.

Mercuțio. — Anume?

- Benvolio.** — Fiind sfidat,
la rându-i o să sfideze.
- Mercuțio.** — Glume!
- Zău, glume; căci Romeo
e de pe-acum ca mort.
Rănit de doi ochi negri,
într'un fatal transport
De dragoste, cu capul
dus pân'la nebunie
De-un cântec de iubire,
și-n fine, cum se știe,
Străpuns și de săgeata copilului arcaș,—
Cum vrei să mai înfrunte pe Tibald?..
- Benvolio.** — Ași!
- Mercuțio.** — Ce așa!
- Benvolio.** — Vorbești de Tibald.
parcă ar fi vr'un lucru mare.
- Mercuțio.** — Intâi de toate-î prințul
piscilor; chiar are,
Pe-al său blazon, drept simbol,
o ghiară de cotoi.
Apoi, Tibald se bate mai bine decât noi,
Păstrează tactu-n toate,
ca-n muzică. Respiră,
Inaintează, — așteaptă,
se face că te-admiră.
Și, când te crezi mai sigur,
te pomenești ajuns
In piept, îți strigă, „unu,
doi, trei”, — și te-a străpuns!..

Un duelist de frunte!..

Cu el, nu mergi departe.

E maestru în arta de-a face terțe, cuarte

Și mai cu seamă „punto reverso”.

Benvolio (nepricepând). — Cum ai zis?

Mercuțio. — Să le loviască ciuma

de nume; le-am și scris,

Și tot nu le ții minte.

O sută și mai bine

De vorbe schilodite,

găsite-n limbi străine

Și-aduse, să ne facă

pe noi să ne strâmbăm,

E o nenorocire, o crimă, să lăsăm

Atâția pui de javre străine să ne ducă

De nas și să dea moda.

Numai ce-l vezi că-apucă

Cuvântu-n vârful limbii

și, strâns de-un pantalon

Ce crapă, te prostește cu **oui** și cu **pardon**.

Benvolio. — St!.. Vine.

Mercuțio. — Cine vine?

Benvolio. — Romeo.

Mercuțio (uitându-se într'acolo). —

Vai, săracul!..

E galben, ca un pește uscat.

De! Cine dracul

Il pune să iubiască! Acumia, a căzut

În doaga lui Petrarca.

Mai eri, când l-am văzut,

Știi ce mi-a spus?.. N'ai crede.

Că Laura, divina,

Era o slujnicuță pe lângă Rozalina.

Nu m'am putut abține

și i-am răspuns: „ei da!

Așa e; dar poetul care-o cânta, era

Ceva mai bun ca tine”.

Benvolio. — Și el?

Mercuțio. — A mers 'nainte,

Bătându-și joc de toate.

Ia să-mi aduc aminte

Vre-o câteva. Didona,

zicea c'a fost butoi,

Frumoasa Cleopatra țigancă din gunoi;

Elena și cu Hero două femei pierdute;

Pe Thisbe, începuse s'o laude, — dar iute

A-ntors'o, declarându-mi

că n'avea ochi frumoși.

(Intră Romeo)

SCENA II

Aceiași, Romeo.

Mercuțio.—*Bonjour, bonjour, Romeo!*

Romeo (distrat). — Salut, amici voioși.

Mercuțio. — Eu te salut mai nobil,
mai 'nalt, pe franțuzește.

Benvolio. — Dar ce-ai făcut aseară?

Mercuțio. — Așa e; cam hoțeste

Ne-ai părăsit.

Romeo (încurcat). — O treabă...
ceva grăbit... și când
E vorba de afaceri... pricepi...

Mercuțio. — Da. Și ce gând
Te-aduce?

Romeo. — Intâmplarea. Treceam pe aici.

Mercuțio (șiret). — Spre cine?

Romeo. — Spre nimeni.

Benvolio (mirat, uitându-se în depărtare). —
Ee!.. Ia uite!.. Ia uite cine vine!..

Ce cap!.. Ce-mbrăcăminte!

Mercuțio (uitându-se și el într'acolo). —
Un șorț! O pânză!

O corabie!..

Benvolio. — Ba două!

Mercuțio. — Ba una! Încotro
Vezi două?..

Benvolio. — Haina, una, — și fusta, două.

SCENA III

Aceiași, doica, Petre

Doica (apărând). — Unde
Ești, Petre?.. — N'auzi, Petre?..

Petre (venind repede). — Aici.

Doica (răstit). — Atunci, răspunde!..

— Dă-mi evantaiul.

Mercuțio (neauzit de ea). — Dă-i-l! —

Și nasul să-și ascundă, — că evantaiul tot
să-și facă vânt la bot,

E mai frumos ca mutra.

Benvolio (încet lui Mercuțio). —

la pune pe ea ghiara.

Mercuțio (încet). — Taci!

Doica (văzându-l). — Bună dimineața.

Mercuțio. — mă iartă; bună seara.

Doica. — Cum! Nu e dimineață?

Mercuțio (galant). — Nu, doamna mea.

Doica. — De ce?

Mercuțio (arătându-i minutarele unui orlo-
logiu dela o biserică).

Fiindcă uite craiul

dela cadran... Vezi? E

Culcat pe domnișoara Amiazi.

Doica. — Nu ți-e rușine?

Ce vorbe, ce expresii sunt astea?

Și drept cine

Mă iei?

Mercuțio — Drept o madonă.

Doica (cu dispreț). — Ce om!.

Mercuțio. — Eu?.. Sunt un om

Făcut să-și fie singur dușman, —

dar gentilom!.

Benvolio. — Și ce te-aduce?

Doica. — Caut pe cineva.

Mercuțio. — Pe cine?

Doica. — Pe tânărul Romeo.

Romeo. — Eu sunt.

Mercuțio (dându-se pe lângă Romeo, îi șoptește în răs).

Vezi! țin'te bine. (Râde pe ascuns).

Romeo (doicii). — Ce e?

Doica. — Două cuvinte, —

dar între patru ochi (Il ia de o parte).

Mercuțio (lui Benvolio, râzând, pe când doica vorbește cu Romeo).

Frumos vânat!

Benvolio. — Săracul! Nu-i fie de deochi.

Să știi că-i dă-ntâlnire.

Mercuțio. — Ei las'să-i dea. Ce-ți pasă!..

Benvolio. — Așa e.

Mercuțio. — Aidi!.. (Lui Romeo). Romeo!

Romeo. — Ce e?

Mercuțio. — Tu, vii la masă?

Romeo. — Viu, viu acuma.

Mercuțio (doicii, salutând-o grațios).;

Adio, antică prețioasă...

Simpatică matronă... (Iese, cu Benvolio).

SCENA IV

Romeo, doica, Petre

Doica (furioasă). — Ce e?...

Ce-a zis? Ce-a spus?

Matronă, eu?... Antică?..

(Amenințându-l din umăr). Ai parte că te-ai
 dus!

(Revenind). — Auzi impertinență!..

Mă rog, poți să-mi spui cine
 E negustorul ăsta cu rafturile pline
 De glume proaste?

Romeo. — Este un gentilom, cum știi.
 Pe care-l cam ia gura pe dinainte, — și,
 Intr'un minut, îndrugă
 mai mult decât învață

În două luni.

Doica. — Mojicul!.. Am să i-o spun în față,
 Și, dacă mi-o răspunde,
 ca azi obrăznicii, —
 îi rup urechia.

(Ducându-se iar în partea pe unde eșise Mercuțio).
 Lasă că te-oi mai întâlni
 Eu, domnule obraznic!..

Eu nu sunt, cum crezi, d'ale
 De drumuri, desmățate,
 de teapa dumitale.

(Lui Petre). — Și tu ce stai acolo!..

Ce! Surd ești? Sau ești chior,
 De lași pe toți nebunii
 să-mi facă tot ce vor?

Petre. — Eu n'am văzut că-ți face
 ceva. Altfel, se poate
 Să nu te apăr? Spada-mi
 e gata a se bate,

Oricând și cu oricine.

Doica (revenind). — Așa m'am supărat,
Că-mi tremură tot corpul.

Auzi nerușinat!..

(Lui Romeo). — Unde-am rămas?

Romeo. — Spuseși că te-a trimes la mine..

Doica. — Da, m'a trimes stăpâna, —
și dacă, — vorba vine, —
Vrei s'o conduci în raiul nebunilor,
rău faci, —

Căci fata e cuminte,

e tânără; n'o-mpaci

Cu gânduri necistite

și nici frumos nu șade

S'o amăgești.

Romeo. — Nu, doică.

Doica. — Așa? Ești cumsecade?

Romeo. — Sunt, și te rog ajută-mi
s'o văd, — căci, uite, jur..

Doica (plecând). — Alerg, să-i dau de știre.

Ah!... Parc'o văd ce bine,

Ce bine o să-i pară!..

Romeo (urmărind-o). — Ce știre? Dela cine?

Stai să-ți vorbesc!.. Ascultă!..

Doica. — Mi-ajunge. Ai jurat!..

Un jurământ e sacru,

când cugetu-i curat.

Romeo. — Să-i spui să vie acuma,

după amiazi.

Doica. —

La cine?

Romeo. — La fratele Laurențiu.

Doica. — La preotul?

Romeo. — Da.

Doica. — Bine.

Romeo. — Și pentru osteneală, na
(îi dă o pungă).

Doica. — Nu, nu! Dragul meu,
N'am obicei. (Refuză).

Ei, lasă! Primește... Te rog eu.

Doica (primind). — Pot să mă duc?

Romeo. — Diseară să stai ascunsă.

Doica. — Unde?

Romeo. — În dosul mănăstirii...

Sunt pomi, te poți ascunde...

Un om, trimes de mine, îți va aduce...

Doica. — Ce?

Romeo. — O scară de frânghie.

S'o ei la tine. — E

Un giuvaer, cu care mă voi sui la noapte,
Spre culmea fericirii. —

Te las, căci aud șoapte.

Vezi, vezi să fii discretă...

Și, drept răsplată, eu

Am grijă.

Doica. — Să-ți ajute slăvitul Dumnezeu.

(Dă să plece și revine).

— A! Am uitat un lucru.

Romeo. — Ce?

Doica. — Omu-acela, care

Imi va aduce scara, e credincios?

Romeo. — Am mare
Incredere într'insul.

Doica. — Vezi că părinții mei
— Aveau o vorbă veche: „o taină între trei,
Nu face cuib”.

Romeo. — N'ai grijă. — Alt?

Doica. — Alt, n'am ce-ți mai spune.
— Ba da! E în Verona

un om, din neamuri bune,
Un oare-care Paris... S'a-namorat nebun..

Romeo. — De cine?

Doica. — De stăpâna.

Dar ea, — ce suflet bun!..
Cum îl zărește, fuge,

parc'ar vedea o broască,
Sau altă lighioană. 'Nainte să cunoască
Pe cel cu care-acuma

vorbesc, — o necăjiam
De multe ori, spunându-i

că Paris e de neam
Și că se potrivește cu ea, ca două stele.
S'o fi văzut cum strânge

în mâni mânil mele
Și cum îngălbenește, —

mai mare mila, zău!
Romeo. — Ei, bine, bine! Du-te!..

Să-i spui ce ți-am spus eu.
Doica. — Ii spun, nu-ți fie frică.

(Iar pleacă și iar revine). — A! -ncă o-ntrebare.

Romeo. — Iar?

Doica. — Stai!.. Vorba Romeo
nu-ncepe cu-un R mare,
Ca Rosmarin?

Romeo. — Ba-ncepe; dar pleacă-acuma!..

Doica. — Plec.

(Lui Petre). — Ei! Tu!.. Na evantaiul
și treci 'nainte.

Petre (supunându-se). — Trec.

TABLOUL VII

Grădina lui Capoleto.

SCENA I

Julieta, singură.

Julieta. — Când am trimes pe doica,
d'abia bătuse nouă.

Mi-a spus că mult nu șeade..

Dar o aștept de două,

De trei, de patru ceasuri, —

și tot n'a mai venit..

Ce-nseamnă asta?!.. Poate

că nu l-o fi găsit..

Sau... — Nu! Sunt o neroadă.

Uitasem că e șchioapă

Și șchiopii totdeauna

sunt cu-un picior în groapă.

Mai e apoi și vârsta...

Săraca! — Dar, oricum,
Avea destulă vreme să vie pân'acum,
— A! Uite-o!...

SCENA II

Julietta, doica.

Julietta (cum o vede). — Doică dragă!...

L-ai întâlnit?... Răspunde!

— De ce ești așa tristă?

Ce s'a-ntâmplat?.. Pe unde

Ai stat atâta vreme?... —

De-aduci urâte știri,

Să mi le spui cu-ncetul,

cătând să le resfiri

Prin vorbe de blândețe;

iar dacă bună-i vestea,

De ce privirea asta, sprâncenele acestea

Așa de încruntate și glasul-acesta stins?

De ce, iubită doică?

De ce faci înnadins?

Doica. — Ah! Nu mai pot! Sunt moartă

de osteneală... Cine

M'a pus să plec!... Au!... Părcă

nu mai am oase-n mine.

Julietta. — Iți dau eu pe-ale mele; —

dar dă-mi și tu în schimb,

Răspunsul.

Doica. — De! Așteaptă!...
că n'am fost să mă plimb.
Nu vezi că d'abia suflu?

Ce ești așa grăbită?
Julieta. — Eu văd din contră, doică,
că nu ești ostenită.

De oarece poți spune
că mori, c'ai ostenit,—

Și scuza sau pretextul, pe care l-ai găsit
Ca să-ți amâni răspunsul,

îți ia mai multă vreme
De cât răspunsul însuși. —

Aidi, doică! Nu mai geme.
Indură-te, — și spune-mi,

pân'te vei odihni,
Numai atât: știri bune, sau rele?...

Doica. — Ce copii!
li crești, și, drept răsplată,
ei, uite-i, te omoară.

Julieta. — Ci spune, doică! Spune!

Doica. — Ei bine, d-șoară.
Nu știi s'alegi. Romeo al dumitale.., de!
Ce vrei să-ți spun? nu-mi place.

Julieta. — Nu-ți place?
Pentru ce?

Doica. — Nu e urît, — ba poate,
dacă te uiți mai bine,
E chiar frumos; nici mâna
nu-i e urîtă; ține

Cu multă eleganță
o pungă, când ți-o dă;
E mlădios, e tânăr, —
dar, oricum, eu cred că
Figura, mâna, corpul
nu sunt destulă zestre.
Mai are, ce e dreptul,
și-ntorsături măestre
De vorbe, — e și darnic,
și potolit, și bun,
Și nu e tocmai-tocmai
mojic, — dar, cum îți spun
N'ajunge.

Julieta. — Astea toate
le știu eu, doică dragă!
De mult. Eu vreau răspunsul.
Mă ții o oră-ntreagă.
Ca să nu-mi spui nimica. —
Ce-a zis el? Ce-ați vorbit?
Când facem cununia?

Sau nici n'a pomenit?
Doica. — Vai! cum mă doare capul!
Un junghi, o zvâcnitură,
Că parcă vrea să-l spargă.
Atâta-lergătură,
Cum să nu mă doboare! —
Dar șealele... coala...
In stânga... sunt topită...
Păi de! nu strică ea;

Stric eu, că-i fac pe voe
și plec, ca vai de mine,
Să răscolesc orașul.

Julieta. — Ei, bine, bine, bine!
Așa e..., ai dreptate...

și mie-mi pare rău...
Dar spune-mi, doică dragă:
ce-a zis iubitul meu? X

Doica. — A zis ce zice ori care
om-care se respectă,
Cu carte, cu avere, cu creștere perfectă,
Cu... — Unde e stăpâna?

E-acasă? A eșit?..
Julieta. — Dar unde vrei să fie?
Acasă, negreșit.

Ești cam ciudată, doică.
Te-ntreb ce știre-mi vine,
Și, când să-mi spui, deodată,
mă pomenesc cu tine:
„Acasă e stăpâna?”

Doica. — Ei! Și te-ai supărat?
Dar lesne te mai superi!

Sau pentru c'ai aflat
Că sunt bolnavă. — d'aia
te porți așa cu mine?

Atuncea, altădată, vă rog să faceți bine
Să vă-nțelegeți singuri, cum veți putea.

Julieta. — Da-da;
Dar ce-a răspuns Romeo?

- Doica** (îmbunându-se). — Ce-mi dai
să-ți spun?
- Julieta** (o sărută repede) Ei na!
- Doica.** — Ai voe să mergi astăzi
la spovedit?
- Julieta.** — Da.
- Doica.** — Du-te
La fratele Laurențiu.
- Julieta.** — Mă duc.
- Doica.** — Dar pe tăcute
Un mire și-o cunună acolo vei afla,
— Ei, ce e? Ce e asta?
Ce te-ai roșit așa?
— Eu, pe de altă parte,
mă duc să iau o scară,
Cu care-al tău Romeo
să poată astă seară
La cuibul tău s'ajungă.
Acum, tot ce e greu
Mi-arunci mie-n spinare;
dar las', te-oi vedea eu
Ce-o să te faci la noapte. —
Mai ai ceva cu mine?
- Julieta.** — De ce?
- Doica.** — Mă duc la masă,
căci n'am mâncat, știi bine.
- Julieta.** — Și eu mă duc la preot.
(Pleacă alergând).

Doica. — Incet! Ce alergi așa?...

Julieta. — Alerg, iubită doică,
la fericirea mea.

TABLOUL VIII

Chilia preotului.

SCENA I

Preotul, singur.

Preotul (intră cu un paner pe braț).

A zorilor lumină surâde nopții oarbe,
Dungând cu linii cerul —

și, pe când ziua soarbe,

Al negurilor aburi, în spațiul diafan

Se-nnalță, roșu, carul de foc al lui Titan.

— 'Nainte să dispară

din flori și din răzoare

Răcoritoarea rouă, —

eu trebuie ăst mare

Paner al meu să-l umplu

cu ierburi și cu flori

Ce-ascund sucuri știute

numai de vrăjitori.

— Tărâna este muma naturii creatoare,

Și groapă-i este. Firea, în pântecul care

O naște, în același se-ntoarce, — și astfel

Vedem născând atâtea ființe — ne la fel.

Și totuși fiecare având câte-o virtute.

Ce mari, ce felurite și ce nestrăbătute

Sunt tainele naturii!... Și tot atât de mari
Sunt darurile-ascunse,

din timpii legendari,
In plante, ca și-n pietre.

Nu e nimic pe lume, —
Ori-cât de josnic, — care

să n'aibă o anume
Chemare, să nu fie de loc folositor;
Precum nu este iarăși sub soarele-arzător
Nici o ființă, nici un obiect, —

ori-cât de pline
De daruri, — să nu-nceapă

la rele să ne-ncline,
Pe dată ce de ele am abuzat. Așa,

Numai așa își poate o minte explica
Cum ori-care virtute, rău întrebuițată,
Sau dusă la excese, —

nu numai câte-odată,
Ci regulat se schimbă

în vițiu, — și, învers,
Un vițiu, care are prilej în al său mers
Să facă-o faptă bună,

se-nnalță spre virtute.
— Această mică floare,

în fragedele-i cute,
Ascunde totdeodată și-un bine și un rău.
Dac'o miroși, — e dulce,

suav, parfumul său;
Iar dac'o rupi cu gura,

otrava-i te omoară.

Tot astfel și în lume. adesea o comoară
S'ascunde-ntr'o ruină, și oamenii cu greu
Inving în ei contrastul de bine și de rău.

SCENA II

Preotul, Romeo.

Romeo. — Părinte, bună ziua.

Preotul. — Și ție, voe bună.

Dar ce te-aduce oare

 așa de vreme?.. Sună

A griji, a neastâmpăr salutul tău, atât

De timpuriu. Aznoapte

 ți-a fost cumva urât?

Urâtul și nesomnul

 sunt pentru noi, bătrânii,

Nu pentru voi, ce-i tineri.

 La voi, nu vin păgânii

De fluturi ai hainei și crudei insomnii.

— Deci, dacă vii la mine

 cu noaptea-n cap, nu vii

De cât fiind-c'o grijă pe sulet te apasă.

— Și, mai întâi, aznoapte

 undea-i dormit?... Acasă?...

Nu. Spune drept. Așa e?

Romeo. — Așa e; n'am dormit

De loc. Cu toate astea, nu știi ce odinuit

Mă simt!...

Preotul. — La Rozalina-i fost?

- Romeo.** — O, nu!
- Preotul.** — N'ascunde, —
Căci Dumnezeu te iartă.
- Romeo.** — N'am fost la ea.
- Preotul.** — Dar unde?
- Romeo.** — Am fost la o serbare,
pe care-un vechiu dușman
Al meu o dă Veronei în fiecare an, —
Și-acolo, fără veste,
am fost rănit, părinte,
Am fost rănit de moarte,
de-o sfântă, între sfinte,
De-o zână între zâne,
de-o floare între flori —
Și, dacă viu la tine, în fugă, până'n zori,
Viu ca să-ți cer în grabă
un leac, și pentru mine,
Și pentru ea, — un balsam
ce chinul să ne-aline, —
Căci și eu am rănit-o
pe ea, când m'a rănit.
- Preotul.** — Ce tot spui tu? Vorbește
mai scurt, mai lămurit.
Când vii la un duhovnic
să-i ceri o dezlegare,
De nu-i spui totul sincer
nu dobândești ertare
De cât pe jumătate.

Romeo. — Atuncea, stăi să-ți spun,
Ființa, pentru care
sunt astăzi ca nebun,
Știi cine e?... fiica lui Capoleto. Arde
Acelaș foc sălbatec,
vibrează-aceleași coarde,
Și fulgeră acelaș amor în amândoi.
De-acum, orice obstacol
dispare dintre noi.
Ne-am înțeles în totul.
Primește-a-mi fi soție.
Tot ce ne mai rămâne
e ca, prin cununie,
Să consacram aceea ce firea a voit.
Când, în ce chip și unde
în taină ne-am vorbit,
Ți-oi spune altă dată,
Acum, te rog, părinte,
Grăbește cununia... grăbește-o!

Preotul. — Doamne Sfinte!
Ce-i asta?... Ce schimbare!...
Nu sunt trei luni, de când
Iubiai pe Rozalina, — și-acum
văd că nici gând
Nu ai de ea. — Cum! Asta
se chiamă azi iubire?
Eri, gemete și lacrimi
și mâine nesimțire?
Prea Sfântă Născătoare!
Și tu, Isuse blând!

Tot astfel mă iubește.

Pe când cu Rozalina...

M'am înșelat...

Preotul.— De! Poate știa că mandolina
Amorului tău cântă un cântec învățat
De mult, pe din afară...

D'aia te-o fi-nșelat

In așteptări... — Dar lasă!

Văd că cu nerăbdare

Aștepți. Iți dau aceea

ce-mi ceri. Am oare-care

Cuvinte, ale mele, să vă cunun.

Romeo.—

Ce?

Preotul.—

Sper,

Prin astă cununie, — întâi,

pe un stingher

Să-l cumințesc, — și-n urmă

să-mpac bătrâna ură

Ce-nvrajbă ale voastre

familii. — (la cer) Te îndură,

Slăvite Doamne! Varsă mărinimia ta

Asupra-mperecherii ce leg, — și fă așa

In cât să nu le iasă

în drum noi stavili, care

Lor chinuri să le nască,

iar mie remușcare.

Romeo.— Amin! Și aidi, părinte!

Unește-ne. Apoi.

Dac'ar veni chiar moartea,

n'ar încăpea-ntre noi.

Preotul. — Asemenea avânturi,
 asemenea accente
 Imi plac, — dar nu sunt bune,
 când sunt prea violente.
 Scânteia ce le naște
 le și omoară, — tot
 Cum flacăra și praful
 de pușcă, d'abia pot
 Să-și dea o sărutare
 și se topesc îndată.
 Sau mierea. Mierea-i bună,
 e dulce, parfumată,
 Și, când o guști, îți place,
 dar, cum te lăcomești,
 Te-nneacă, te dezgustă. —
 Așa și tu: iubești
 Și ești iubit. Profită,
 dar nu la disperare.
 Iubiți-vă temeinic,
 frumos, cu cumbătare.
 Nu știi o zicătoare
 de mult? „Cel ce-a pornit
 La drum, în fuga mare,
 n'ajunge la sfârșit”.

Romeo (tresărind). — Părinte!

Preotul. — Ce?

Romeo. — Un zgomot.

Ea trebuie să fie.

Auzi ușor ce calcă pe scări.

Preotul. — Amorul știe

Și-n pânza de păianjen

să calce, fără ca

S'o rupă. E ca fulgul, ca vanitatea.

Romeo (când apare Julieta). — A!

In fine!...

SCENA III

Aceiași, **Julieta.**

Julieta. — Bună seara, duhovnice.

Preotul. — Dă-i voe

Să te salute dânsul, în locul meu.

Julieta. — Nevoe

Va fi atunci la rându-mi,
să vă salut și eu,

Din nou.

Romeo. — Ah! Julieto!..

De simți și tu în tine

Aceeași bucurie, pe care-o simt în mine

Acum, când 'miești alături, —

și dacă poți găsi

Cuvinte s'o exprime, —

a'unci, vorbește!... zi!..

Parfumul gurii tale

văzduhul să-l îmbete,

A vocii tale harpă,

iar s'o ascult cu sete

Și să-ngenunchi 'nainte-ți,
într'un sublim avânt.

Julieta. — Când cineva e-n stare
să-nchege-ntr'un cuvânt

Tot ceeace resimte,
trist lucru! Cel ce știe

Cât are, nu se poate
numi bogat; iar mie

Mi-e inima-ncărcată de-atâtea bucurii,
In cât ar fi zadarnic să-ncerc a le găsi.

Preotul. — Lăsați acuma vorba,
și aidi! veniți cu mine,

Să isprăvim. — Nu mergeți?...

Cel poate că vă vine
In gând să vă las singuri.

Nu! asta, nu! Nu voi.

Intâi, altarul, — după,
sunteți stăpâni pe voi.

ACTUL III
TABLOUL IX

O piață.

SCENA I

Mercuțio și Benvolio

Benvolio. — Te rog, Mercuțio dragă,
întoarce-te acasă;

Să nu-ntâlnim pe vr'unul din Capoleți.

Mercuțio. — Nu-mi pasă!

Benvolio. — Ba da, că tu ești iute,
afară-i cald...

Mercuțio. — Ei, și?

Benvolio. — O să se nască ceartă.

Mercuțio. — Știi cum vorbești tu? Știi?

Ca unul care intră într'o tavernă, cere
De băutură, spada o scoate cu plăcere,
O pune pe o masă,

zicând „ce bine ar fi

Să n'am de ea nevoe", —

și, cum i s'o-ncălzi

Gâtlejul, îi abate, ia spada și se leagă
De oameni.

Benvolio. — Ce, adică, așa sunt eu?

Mercuțio. — Da, dragă.

Ești omul cel mai țănoș

și cel mai arțăgos

Din toată țara.

Benvolio. — Bravo!

Mercuțio. — Și ce e mai frumos

E că vrei să dai lecții de cumpătare.

Benvolio. — Bine.

Zi! Zi-nnainte! Spune

mereu, — să văd cu cine

O să mă mai asemeni.

Mercuțio. — De-ar fi-n Verona doi

Ca tine, ați ucide întreg orașul. Noi

Știi că ne cam cunoaștem;

asa e? Ești în stare

Să cauți nod de ceartă cuiva, fiind-că are

În barbă două fire mai mult ca tine.

Benvolio. — Minți!

Mercuțio. — Sau pe-altul, care-ar sparge

alune între dinți,

— Sunt sigur că l'ai face

de trei parale, pentru

Că tu ai o alună la gât.

Da; ești un centru

Provocător. Cum oul de gălbenuș e plin,

Că-i greu să crezi atâtea
invenții; foarte greu.

— A! uite-un Capoleto!..

Îți jur pe capul meu.

Mercuțio. — Și eu jur pe călcâie
că nici nu-l bag în seamă.

SCENA II

Aceiași, **Tibald.**

Tibald. — Salut pe cel cu care
am de vorbit. Il cheamă

Mercuțio.

Mercuțio. — A!

Tibald. — O vorbă.

Mercuțio. — Numai o vorbă?

Tibald. — Da.

Mercuțio. — De vrei, la vorba-aceea
mai poți adăoga

Și-o lovitură.

Tibald. — Gata. Eu unul n'am nevoie,
De cât să-mi dai prilejul.

Mercuțio. — Ia-l, fără să-ți dau voce.

Tibald. — Așa? Atunci, ascultă.

Mercuțio. — Ascult.

Tibald. — Sunt informat
Că tu și cu Romeo al tău ați concertat
Un plan ascuns, ca neamul
întreg al lui Montechio, —

De-acord în contra noastră...

Mercuțio (oprindu-l). — Ia stai!..

(Apucându-și urechia cu mâna).

— Ce-a zis, urechio?..

N'ai auzit tu bine? Sau e adevărat?..

A zis concert? acorduri?..

Poate m'o fi luat

Drept muzicant... — În cazul

acesta, eu sunt gata

Să dau semnalul. Uite

frumoasa, minunata

Baghetă (spada), cum așteaptă

să-ncep; dar te previu

Că în concertu-acesta adesea o să fiu

În dezacord, — aceea

ce n'are importanță,

Fiind-că noi...

Benvolio (întrerupând). — Mercuțio!

Prea mare cutezanță!

Ziua namiaza mare?

Pe drum?... Ori căutați

Un loc retras, în care

puteți să vă certați, —

Ori vă vedeți de treabă. Vă vede lumea.

Mercuțio. —

Lasă!

De ce-are ochi? Să vadă.

Benvolio. — Ce, vrei scandal?

Mercuțio. — Nu-mi pasă!..

Și nici nu fac pe pofta ori-cui.

Tibald. — Nu, nu! Nici eu!

— Dar ai noroc și-ntr'asta,
căci iată omul meu (arată pe Romeo)

Mercuțio (uitându-se într'acolo).

Cum omul tău!... Ei bravo!

Ai haz. — Dar ia vezi! bagă

De seamă-n omul ăsta,

în sluga asta, dragă,

Să nu-ți găsești stăpânul. (Intră Romeo).

SCENA III

Aceiași, **Romeo**

Tibald. —

Romeo! Intr'atât

De mare-i simpatia

ce mi-o inspiri, — în cât

Ca s'o pricepi, ajunge

să-ți spun mai dinainte

Că ești un mizerabil.

Romeo. —

Eu, Tibald, am cuvinte

Să te iubesc pe tine, — și de aceea-ți iert

Insulta.... Jumătate

de mai cunoaște, sfert, —

Tu mie mizerabil

nu mi-ai fi zis. — Adio. (Vrea să plece).

Tibald. — Iți dăruiesc iertarea.

Cum crezi tu c'ași primi-o

De la un copilandru ca tine!... Inapoi!

Și apără-te! Ura-mi

nu vrea s'aștepte. (Vrea să scoată spada).

Romeo. —

Voi

- Romeo** (lui Benvolio). — Și tu ce stai?...
Desparte-i!
- Benvolio** (intervenind). — Mercuțio!
- Mercuțio** (bătându-se.) — Ce poțtești?
- Benvolio**. — Ești nobil... E rușine..
Ce faci?
- Romeo**. — Nu te gândești?
Scandal pe stradă?... — Tibald!...
Mercuțio!...
- Mercuțio** (lui Tibald). — Aidi, amice!
Ce stai?
- Romeo**. — E nebunie
ce faceți!... Ce va zice
Și ce va face Prințul!...
Nu vă gândiți?... E-oprit
Duelu-n stradă. Tibald!... Mercuțio!
(Lupta încetează brusc și Tibald pleacă).

SCENA IV

Aceași, fără Tibald.

- Mercuțio**. — Sunt rănit.
Să vă găsiască ciuma
pe toți!... N'am avut parte
Să-l frigăresc... cotoiul!...
Eu... sunt rănit de moarte...
Și el... el, nici o rană...
Benvolio. — Cum! unde te-a rănit?
Mercuțio. — Ici... o sgârietură.
cât vârful de cuțit....

Dar e destul.. ajunge...

Romeo. — N'ai grijă; rana-i mică...

Nu poate fi pericol.

Mercuțio. — Ce vrei să spui adică?

Romeo. — Curaj.

Mercuțio. — Știu că nici nu e adâncă
cât un puț..

Nici largă cât o ușă....

dar e destul — Te cruț...

De grija de-a mai trece

pe-acasă... pe la mine..

Să-ntrebi cum merg... Eu, mâine...

voi fi... știi.. numai bine

De dat la viermi... — Ah! Ciuma..

sau dracul, dacă vreți...

Să-i ia, și pe Montechii,

ca și pe Capoleți!...

Auzi colo... o scârbă

ca el.. care se bate

Cu tactul... să m'atingă

de moarte... Cum se poate!..

(Lui Romeo). — Dar și tu!.. cine dracul

te-a pus între-amândoi..

Atunci a prins momentul... și m'a lovit...

Benvolio. — De! noi..

Romeo. — ...Credeam că facem bine.

Mercuțio. — Duceți-mă-n vre-o casă.

Pe-aproape... ajutați-mi...

Puterile mă lasă...

Să vă găsiască ciurma
pe toți, cum v'am mai spus!...

M'ați mâncat fript!... Benvolio!...

Ajută-mi... Mor... sunt dus!...

Romeo (singur). — Mercuțio! scump
prieten!.. Mori jertfă cinstei mele.

Cu sânge a mea spadă

s'ar cuveni să spele

Această îndoită rușine!... Insă vai!

Vai, dulce Julieto! atâta farmec ai

Asupra mea, că parcă

mi-ai stins și bărbăția.

Benvolio (revenind). — Romeo!...

Romeo. —

Ce e?... Spune!...

Incepe agonia?

Benvolio, (arătând). — Tibald!

Benvolio. — Nu; a murit!... Mărețul

lui suflet, ce privia

Cu-atât dispreț pământul,

spre ceruri zbor își ia.

Romeo. — Mort? Mort?... O, zi fatală!...

Aceste ceasuri rele

Sunt numai începutul nenorocirii mele!...

— Dar Tibald unde-i?

se întoarce furios.

Romeo. — Se-ntoarce, da! se-ntoarce

semeț, victorios,

Pe când Mercuțio zace

mort. — Fugi, mărinimie!

Nu te mai vreau! In lături!...
 Și vino tu, mânie,
 De mă-ntărătă! (intră Tibald).

SCENA V

Romeo, Benvolio, Tibald.

Romeo.— Tibald
Tibald.— Ce vrei?
Romeo.— Ia-ți înapoi
 Cuvântul mizerabil
 ce mi-ai svârlit. Din noi,
 Trebui să plece unul la cer,
 unde-l așteaptă
 Al lui Mercuțio suflet.
 In gardă!... (Se bat)
Tibald.— Tu, necoaptă
 Și otrăvită poamă! tu du-te după el!
Romeo.— Și eu, dar și mișelul de Tibald.
Tibald.— Mai mișel
 Ca tine, e vr'un altul?
Romeo.— E cel care primește
 Acum răspunsul: iată-l!... (Il omoară).
Benvolio.— (care pândia). Romeo!...
 Stăi!... Sfârșește.
 Vin oamenii!... Vine Prințul!
 (Văzând pe Tibald, căzut).—Cum!... Ce?...
 L-ai omorît?
 Fugi, să nu te condamne la moarte!...
 Nici atât

Nu vrei să faci?... Romeo! gândește-te.

Romeo.—

Vai, soartă...

Cum îți bați joc de mine.

Benvolio.— (silindu-l să fugă).

Treci pe sub astă poartă

Și fugi, fugi din Verona (Romeo pleacă).

SCENA VI

Benvolio, prințul, Montechio cu soția,

Capoleto cu soția, alții.

Prințul.—

Ce aud?... Că vre-o câți-va

Mișei vor să mă-nfrunte,

călcând porunca mea?...

Ce s'a-ntâmplat?...

Benvolio.—

Alteță! Toată nenorocirea

Se poate spune-n două cuvinte. Rătăcirea

Lui Tibald pe Mercușio

a omorît și atunci

Romeo, uitând poate severele porunci,

Și-a răsbunat amicul,

Pe Tibald omorîndu-l.

D-na Capoleto.— (văzând mortul). L-a omorît

pe Tibald!... Alteță!... Ți-este rândul

Să faci dreptate!... Tibald!

iubitul meu nepot!...

Vai! te-a ucis! Un sânge

vărsat prelinde tot,

Tot sânge. Răsbunare,

Alteță! Răsbunare!...

Printul.— Benvolio! Povestește
 cine-a-nceput și care
 E vinovatul.

Benvolio.— Tibald. El a venit, pornit
 Pe ceartă, iar Romeo,
 din contră, i-a vorbit
 Cuminte, cu blândețe,

rugându-l mult, fierbinte,
 Să uite vechea ură și să-și aducă-aminte
 Că e oprit duelul și că, de-ar auzi
 Alteța Voastră, aspră pedeapsă i-ar lovi.
 Cu toate astea, Tibald nu s'a putut abține
 A-l provoca. Mercurio, —

o fire, cum știți bine,
 Mai iute,—a scos spada și lupta a-nceput.
 Romeo, ca ún frate i-a dojenit și-a vrut
 Întâi și-ntâi cu vorba

să-ncerce să-i despartă;
 Dar, pentru că-ncercarea

vedea că e deșartă,
 S'a interpus, — și-n clipa

aceea, nu știu cum
 Printr'o mișcare, Tibald,

a-mpuns, culcând în drum
 Pe-al său rival. Atuncia,

Romeo-mpins de ura
 Ce Tibald i-ațâțase, n'a mai putut natura
 Să-nfrângă, a scos spada

și până să-i opresc,

A ucis pe Tibald. — Atât e tot. Primesc
Ori-ce pedeapsă dacă...

D-na Capoleto. — Nu-l crede-Alteță! Minte!
E rudă cu Montechio.

Ești drept și-atot putinte,
Alteță! Pedepsește!.. Romeo a ucis
Pe Tibald, — deci, să moară și el!

Montechio. — Precum a zis
Benvolio, care martor

a fost,— Romeo nu e
De cât răsbunătorul amicului său. Spune
Alteța Voastră dacă nu este-așa.

Prințul. — Ori-cum,

E vinovat. De-aceea,
chiar astăzi, chiar acum,
Să plece din Verona. Il exilez. E vreme
Să dau o pildă celor

ce nu știu a se teme
De ordinele mele. Destul am tolerat!

Destule nesupuneri și-abuzuri am iertat!..
Să nu-ndrăsniască nimeni

să-mi ceară îndurare;
Iar el să plece-ndată,

căci altfel nu mai are
Mult de trăit. — Cadavrul,

luați-l!.. Și să știți
Că cine iart'o crimă,

e criminal.— Porniți!..

(Intâi, prințul, apoi ceilalți, es).

TABLOUL X

Grădina lui Capoleto.

SCENA I

Julieta, singură.

Julieta. — Spre a lui Phoebus grotă,
 în depărtări pierdute,
 Fugari cu foc în aripi,
 zburăți! zburăți mai iute!..
 A lui Phaëton mână goniască-vă-n apus,
 Pe țarmii, către cari
 de-atâtea ori v'ați dus.
 — Iar tu, iubită noapte eternă, preoteasă
 A lumii și-a iubirii,— întinde a ta deasă
 Perdea, și curioșii orbește-i, ca să pot
 Primi pe-al meu Romeo
 în brațe și să-nnot
 In mări de fericire. Amanților le este
 In deajuns lumina
 din ochi. Cu ea, trec peste
 Ori ce. De-aceea ochii le strălucesc, și tot
 De-aceea și amorul e orb. — Ah! înc'odată
 Te chem, miloasă noapte,
 matronă-nvestmântată
 In negru. Vino, vino
 și-nvață-mă, te rog.
 Cum pot al meu tezaur,
 dat dragostei zălog

Să-l pierd, — spre a obține
un altul, mult mai mare?
Și, când veni-vei, adu-l
pe-al meu Romeo. Zboare
Mai repede și fie, în haosul tău orb,
Mai alb de cât zăpada
pe pana unui corb.
Iar când va fi să moară,
să mi-l prefaci în stele,
Ca astfel să luciască
pe-ntinsul bolții tale, —
In cât, întreg, pământul
căzând înamorat
De tine, să se surpe al Soarelui Palat.
— A! Uite doica!.. Dulce
și elocinte-i este
Cuvântul, căci mi-aduce
de la Romeo veste.

SCENA II

Julietta, doica.

Julietta. — E! ce mai știi?.. Ce face?..

Și ce-ai adus?

Doica, (posomorâtă). —

Nu vezi?

Julietta. — A! Scara.

Doica. —

Ei, da! Scara,

(Aruncă o scară de mătase)

Julietta. —

Dar ce e? De ce șezi

Așa posomorită și mânilor cu jale
Îți frânger?...

Doica. — O, zi grozavă!
O, dușmăniile fatale!

Nenorocire!...

Julieta. — Ce e?

Doica. — S'a dus, vai!... A murit!...

Și noi, suntem pierdute!...

Ceas! ceas afurisit!

L-au omorât, sărmanul!..

Dar cum e cu puțință?

Și tocmai tu, Romeo? Tu tocmai?

Julieta. — Ce ființă

A iadului ești, doică, de mă torturi astfel?

E mort Romeo?.. Spune!..

Cum!.. S'a ucis chiar el?...

Sau l-a ucis un altul?..

Ci spune-odată! Spune!

Un singur „da” ajunge!

ajunge, spre a pune

Sfârșit torturii mele. Iar dacă n'a murit

Zi „nu”! Nu știi ce mare și ce nețărmarit

Hotăr au aste două cuvinte!.. Fericirea

Sau moartea mea, de ele

depind. Care e știrea?

Răspunde!..

Doica. — Vai! ce rană

adâncă! drept aci, (în partea inimii)

Și era galben... galben!..

Și plin de sânge!.. și

Pe haine, numai chiaguri!...

Când l-am văzut, de groază,
Nici ochilor sub ploape

nu le venea să creadă,
Am împietrit... vederea-mi

s'a stins... și-am leșinat.

Julietta. — O, inimă sărmană,
ce-atât te-ai torturat,

În țândări te sfărâmă!..
Lumină, încă vie

În ochii mei, te stinge!
te stinge pe vecie!...

Iar tu, pământ din mine,
întoarce-te-n pământ!

Aceiași surdă piatră
și-acelaș surd mormânt

Pe tine și Romeo
într'un sicriu ne-nchidă!...

Doica. — Ah! Tibald!.. suflet nobil!..
Cum!.. cum să te ucidă,

Pe tine, scump prieten?..
Și cine-ar fi crezut

Să mori tu înainte-mi!..

Julietta. — Pe Tibald l-ai văzut
Dar mort, — nu pe Romeo.

Doica. — Pe Tibald, da! pe dânsul.

Julietta, (veselă) Ah! re-nviesc în fine!

Doica. — Nu re-nvia! ci plânsul
Te-nnece, căci Romeo, — fiind-că l-a ucis
Pe Tibald, — în amarnic exil a fost trimis.

Julieta. — Vai!, ce vrăjmașe vânturi,
ce groaznică furtună
De pretutindeni suflă
asupra mea!... Nebună
Sunt? sau visez?... Mai spune
odată ce mi-ai spus!...
Adevărat e? Tibald,
mort, — și Romeo, dus?
Adevărat e, doică?.. Nu e halucinare?
— Atunci, trompetă, sună
sinistra adunare
La ceasul judecății
din urmă!... Nu mai am
De ce trăi pe lume, —
când tot, tot ce iubiam
S'a dus!

Doica. — Vai! din păcate și din nenorocire,
Așa e. — Azi, în lume, tot, tot e amăgire.
Bărbatul nu mai știe să fie nici cinstit,
Nici credincios, nici sincer.

Minciuna l-a robît.
Toți sunt niște fățarnici,
niște sperjuri, da! niște
Șireți, cari cu vorbe
au darul să ne miște,
Și, cum ne-au prins,
adiol!.. — Ah! cum aș bea ceva!..
Nenorocirile-astea m'au prăpădit... Aș da
Nu-ș' ce, pe-o picătură
de vin. — Blestem să cadă

Asupra lui Romeo!

Julietta. — Ba tu să cazi grămadă,
Usca-ți-s'ar gâtlejul, cu care-l blestemași!..
Romeo n'are suflet fățarnic; nu e laș;
Nu merită asemeni blesteme să audă.

Doica.— Cum! Lauzi pe acela
ce ți-a ucis o rudă?

Julietta.—El mi-e mai mult ca rudă, —
mi-e soț. Și n'a ucis,
De cât fiind-că Tibald era și el decis
Pe dânsul să-l omoare.

Nu știu, n'am fost de față
Să văd, — dar presimțirea
din mine mă învață
C'așa e, că nu poate

să fie altfel, nu!
— Iar dacă astfel este,
de ce mai tremuri tu,
Sărmane corp?... Voi, lacrimi,
de ce mai curgeți încă
De ce nu stați acolo, în peștera adâncă
A ochilor mei turburi?... —

Vrăjmașul ne-mpăcat
Al lui Romeo, mort
e... iar el, el a scăpat,
E neatins, trăește... .

Ce vreți noroc mai mare?
Ce vreți mai bună soartă?.. .

Și-atuncea, de ce oare,

Furtună de suspine, de ce n'ai încetat?..

— De ce? Fiind-c'o veste
mai crudă m'a-njunghiat.

Aș vrea s'o dau uitării,
dar mi-e peste putință,—

Căci pe-al meu gând apasă,
precum pe-o conștiință

De vinovat apasă o crimă. — De murea,

Nu unul, ci o sută de Tibalzi, viața mea

Tot n'ar fi fost lovită cu-atâta-nverșunare,

Cum mi-a lovit-o vestea

c'al meu Romeo n'are

Să mă mai vadă, — vestea cumplitului exil.

Doica. — Nu vrei să-ți vezi părinții?...

In jale, un copil

Dator e să-i mângâe.

Julieta. — Ce crudă ironie!

Să-i mângâi? eu, pe dâșii,

să-i mângâi?.. — Bine. Fie.

Doica. — Să mergem. Adinieaori

la Tibald i-am lăsat.

Plâneau nenorociții!..

Julieta. — Ori-cât i-ar fi-ntristat

Această moarte, — plânsul

lor tot o să se curme

Mai repede, că aste întipărite urme

De lacrimi, cari strigă „Romeo e-n exil”.

— Ia scara. — Biată scară!

Găsește alt azil,

Aiurea, într'o altă iubire. Pe-amândouă

Ne-a amăgit destinul,

Eu, aşteptam o nouă
Şi fericită viaţă; tu, trebuia să fii
Cărarea către patu-mi

de nuntă... Dar veni
Un vânt şi pe Romeo
mi-l smulse, — căci se vede
Că-i scris să mor fecioară şi văduvă.

Doica, (sprijinind-o să umble). Vai!...

Julietta (zdrobită). Crede

Că nu pot merge, doică...
De-abia mă pot mişca...

Mă lasă, cu durerea
ce geme-n fiinţa mea.

Doica. — Atunci, rămâi. —
Romeo, înştiinţat de mine.

Veni-va astă noapte.

Julietta. — Unde-i ascuns? La cine?

Doica. — La fratele Laurenţiu.

Julietta. — Dându-i acest inel,
(îi dă un inel).

Să-i spui c'aştept un ultim
adio de la el.

TABLOUL XI

Chilia preotului.

SCENA I

Preotul, Romeo.**Preotul.** —

(Vine de afară și chiamă dintr'o chilie vecină).

Ființă prigonită! Romeo!..

Vin'o-ncoăcel..

Zadarnic lupți cu soarta.

Nimic nu-i poți face.

Prea te-a-ndrăgit durerea.

Romeo, (apărând). Ce veste?... Ce-ai aflat?

Sentința princiară, o știi? S'a dat?

Preotul. —

S'a dat.

Romeo. — Ce? Moartea?..**Preotul.** —

Nu. Exilul.

Romeo. —

Exilul?... Fie-ți milă

De mine, și zi moartea!..

Cel care mă exilă

Nu știe, nu-și dă seama

că-ntr'un mormânt aș fi

Mai vesel, ca-n galeria exilului.

Preotul. —

Taci, și

Te liniștește. Prințul te isgonește numai

De-aicea, din Verona.

Romeo. —

Ce! Socotești acumă

Că soarta mi-e mai dulce?

Preotul. —

Dar negreșit că da.

Italia e mare... O poți cutreera.

Poți chiar în restul lumii... .

Romeo, (întrerupându-l).

In restul lumii?... care?

Afară din Verona mai este lume oare?

Nu! Lumea mea, părinte, aici e, în acest

Oraș. Incolo, nu e de cât un iad funest,

O temniță lugubră, o viață infernală!..

Gonit dar din Verona

de soarta mea fatală,

Sunt că gonit din lume,

sunt mort între cei vii, —

Și deci rostind sentința pe care-o auzii,

Ce faci tu? îmi tai capul

și crezi că nu mă doare,

Dacă mi-l tai cu-o bardă de aur!..

Preotul. —

Cuvântare

Greșită și ingrată.

Romeo. —

De ce?

Preotul. —

Fiind-că știi

Că legea îi omoară pe ucigași....

Romeo. —

Și?

Preotul. —

...Și,

De vreme ce pedeapsa

de moarte ți-e schimbată

În isgonire, Prințul ți-a dat o neuitată

Dovadă că voește

să scapi. A fost uman.

Pricepi tu?... Ași! de unde

să mă pricepi!..

Romeo. —

Dușman

Mi-a fost, iar nu prieten!..

Ți-am spus că, pentru mine
Pământul, cerul, lumea,

tot ce e rău și bine,

Tot e acolo unde e Julieta mea.

Ori-ce obiect, ori-care ființă, ori-ce stea,

Ori-ce-animal — un câine,

un șoarece, — o pisică,

O pasăre, o muscă, —

în fine, cea mai mică

Viețuitoare, este mai fericită ca

Romeo, căci o poate atinge sau vedea, —

Pe când nenorocitul de mine n'are voie

S'o vadă! Cred acuma

că nu mai e nevoie

Să-ți spun că orice moarte, —

prin ștreang, sau prin cuțit,

Sau prin otravă, — sigur

că mi-ar fi convenit

Mai bine, de cât vorba

aceea-ngrozitoare,

De cât exilul!.. Iadul,

cu ale lui cuptoare, —

In care condamnații, urlând, își ispășesc

Păcatele, — chiar iadul,

și demonii, gândesc

Că fug de vorba asta!..

Cum, așa dar, tu, frate

L-ai fi ucis, și dacă
 ai ști că-ți stă-nainte
 O-ntreagă viață moartă, —
 atunci, ai ști, părinte,
 Ce-nseamnă disperarea,
 și altfel mi-ai vorbi,
 Și mâinile ți-ai frânge,
 și pieptul ți-ai lovi.
 Și unghiile carnea
 le-ai pune s'o sfâșie,
 Și părul ți l-ai smulge,
 și ca-ntr'o agonie
 Te-ai tăvăli, ca mine,
 pe palma de pământ,
 Ce nu mi-e încă groapă,
 dar îmi va fi mormânt!.,

(Se tăvălește pe jos, după ce a pus în faptă
 fiecare din frazele spuse).

Preotul (auzind că bate cineva la ușe).

E cine-va la ușe. — Ridică-te și du-te
 Alături, de te-ascunde.

Romeo. — Nu! Mințile-mi pierdute
 Imi poruncesc, din contră,

să nu mă mai ascund.
 Afară numai dacă, din marea fără fund
 A suferinței mele, s'o ridica de-odată
 O ceață de suspine și m'o-nveli.

Preotul (celui ce bate iar la ușe). — Indată!...

— Romeo!... Fii cuminte.

Ascunde-te. — Ce? Vrei

Și lacrimile-i seacă. Rar câte-un tresărit
O face sau pe Tibald

— să-l cheme-nnăbușit,
Sau dornic să șoptiască: „Romeo”!

Romeo.— Nu!... Minciună!...

Nu dornic, ci amarnic!

— căci numele meu sună
Ca un sinistru șuer de glonț, cu care eu
Pe dânsa am ucis-o,

atunci când brațul meu
A omorît pe Tibald. — In care parte, unde,
In ce pustiu din corpul

meu ticălos se-ascunde
Afurisitu-acela de nume ce port eu,
Ca să-l retez de-acolo!.. (Scoate pumnalul)

Preotul. — Taci, pentru Dumnezeu!...

Și dă pumnalu-n lături. —

Bărbat ești tu? Vestmântul
Și chipul ți-or fi poate,

ca formă, — dar cuvântul
Și gârlele de lacrimi sunt de femei, — iar
Cât pentru fapte, semenii

mai mult c'o fiară. — Chiar
De-ar fi cum spui tu, astfel

vrei să sfârșești?.. Rușine!..
— Mai bine du-te-ndată la Julieta. Cine
Alt, dacă nu bărbatul, s'o consoleze? — Dar
la seama să nu-ntârzii

prea mult, căci în zadar

Ai mai căta scăpare: te-ar aresta îndată
Cei puși să spioneze dac'ai plecat. Pe dată
Ce-o vei vedea, ia drumul

spre Mantova, și stai
Acolo, până-n ziua când vei putea să ai
Mult așteptata veste că am găsit în fine
Prilej de-a spune lumii

că la altar, prin mine,
Tu și cu Julieta ați fost căsătoriți, —
Că vechea ură între părinții dușmăniți
S'a potolit, — că prințul, rugat de noi, te
iartă

Și că te poți întoarce dela o viață moartă, —
Cum zici, — la fericire. — Tu, doică...

Doica. — Eu.

Preotul. — ...te du

Numai decât acasă. Auzi ce zic?

Doica. — Cum nu!

Preotul. — Și profitând de jalea
ce zici că-i stăpânește

Silește-i să se culce de vreme.

Doica. — Da.

Preotul. — Vestește

Apoi pe Julieta că soțu-i va veni.

Doica. — Ce om bun ești, părinte!...
Zău! Eu, dacă n'ași fi

Acum așa grăbită, ași sta și-o zi, și două,
Să tot te-ascult. Sfânt lucru e-nvățătura!...

Preotul. — Nouă

Ne e mai grabă, doică. Fugi! Du-te.

Doica (se depărtează).— Am plecat
(Intorcându-se).— A...

Preotul.— Ce mai e?

Doica, (scoțând inelul).— Uitasem
ceva. Uite, mi-a dat

Stăpână-mea inelul
acesta, (il dă lui Romeo și pleacă).

Romeo (luându-l).— Pentru mine?

O! rază de speranță! Curajul îmi revine.

Preotul.— Ei, vezi, așa — Acuma,
sunt obosit... Te las.

Romeo.— Iar eu, sbor lângă cine
m'așteaptă. — Bun rămas.

TABLOUL XII

Odaia Julietei

SCENA I

Romeo și Julieta (pe treptele unei ferestre)

Julieta.— Ce! vrei să pleci, Romeo?...

Mai e până la ziuă.

Mai stai! Mai stai, iubite.

Nu-mi zice înc'adio

Căci pasărea, pe care acum o auziși

Cântând ascunsă-n umbra vecinului frunziș

Nu este ciocârlie, — privighetoare este.

Romeo.— Ba nu, e ciocârlie,

Iubita mea. De veste

Ne-a dat că dimineța se-apropie... și vezi?
Vezi colo cum lumina,

răzbind printre grămezi
De nor, cu dungi de aur

brăzdează răsăritul?
Semn c'ale nopții forțe

își fumegă sfârșitul;
Semn că pe-un munte ziua,

ce raze va ploua,
Incepe să se suie, ca să se uite-ncoa.

— Ori plec, să scap cu viață, —
ori stau, să mor.

Julieta.— Iubite,

Te-nșeli. Lumina-aceia, cu linii poleite,
Nu e lumina zilei. Nu. E vr'un meteor,
Trimes 'nadins de soare,

ca-n drumu-ți călător
Spre Mantova, să-ți fie luminător de cale.

— Mai stai, deci; nu te duce.

Romeo.— Mă-nchin voinței tale...

Julieta.— O, nu!

Romeo.— ... Le-aștept voios, nu-mi pasă!...
de vreme ce vrei tu.

— Zic dar și eu ca tine că licărirea-aceia
Ce rupe pânza nopții, colo, nu e scânteia

Din ochii dimineței, ci palidul reflect

Al lumii muribunde, iar magicul efect

Al cântecului care tăcerea o sfâșie,

Așa e, nu e cântec strident de ciocârlie,

Ci al priveghetoei concert, —
căci ah! nu știi,
Nu știi ce dor mă arde
să nu mai plec de-aci.

Julietta.— Ba nu! aveai dreptate,
iubitul meu. Așa e

E ziua. Uite-o!... Vine...

O vezi?... Intră 'n odaie...

Și-aceea care țipă acum în aer, e

Ciocârlia. — Doamne!

s'a zis, nu știu de ce,

Că cântecul ei este plăcut. O fi; dar poate

Să-mi placă mie-un cântec,

căre-mi dărâamnă toate

Speranțele? Nu. — Alții.

pretind, cu drept cuvânt

Că ochii ciocârliei și-ai broaștei la fel sunt

Și că fac schimb adesea.

Mai bine schimb ar face

Cu glasurile; poate că ne-ar lăsa în pace

Atunci, și nu te-ar zmulge

de lângă mine. — Vai!

Lumina se mărește din ce în ce...

Romeo.—

Mai stai!

Julietta.— Nu nu! ești în pericol...

Te rog Romeo, pleacă...

Romeo.— Cu cât ne'nneacă ziua

mai mult, cu-atât se'nneacă

Și viața noastră 'n neguri!

Julieta. — Tac! nu mă dispera
Și du-te.

Doica (din ușe).— Julieto!...

Julieta.— Ce, doică?

Doica.— Mama ta

S'a deșteptat, se'mbracă
și'mi pare c'o să vie
Incoa. Să bagi de seamă. (Dispare).

Julieta (deschizând fereastra).— Pe voia ta
să fie,

Lumină: intră 'n casă, — și lasă viața mea
Să sboare.

Romeo.— Incă, o sărutare.

Julieta.— Da.

(După ce se săruță, Romeo începe a se coborî pe
scara de mătase).

Cum! Pleci?... Mă lași, Romeo?...

Așa curând?... Iubitul,

Prietenul, stăpânul meu... Parcă e sfârșitul
Pământului, fereastra pe care te coboril...

— Să'mi scrii des, des... de două,

de cinci, de zece ori

Pe zi... Auzi, Romeo? să-mi scrii,

căci, pentru mine,

In fiecare clipă va fi o lună. Cine,

Ah! cine-mi poate spune, de-ași socoti așa,

Câți ani vor trece până să te mai pot vedea.

Romeo.— Promit, promit, iubito.

să născocesc oricare

Prilej, spre ați trimete o lungă sărutare.

— Adio!...

Julietta.— Vai! adio. — Și spune-mi:
mai speri tu
Să fii al meu vre-odată și eu a ta sau nu?

Romeo.— Sper, — și atâtea chinuri
ce azi ne stau nainte,
Vor fi atunci o dulce aducere aminte
Și vom vorbi de ele cu drag.

Julietta.— Eu însă sunt
Cu inima cernită de-un trist presimțimânt.
Da, când mă uit acuma
cum te cobori, îmi pare
Că te cobori, cadavru,
într'un mormânt în care
Te voi urma.

Romeo.— Părere.

Julietta.— Poate, iubitul meu.
— Dar ce-i? Mă 'nșeală ochii?
sau palid ești?...

Romeo.— Și eu
Tot palidă pe tine te văd. Ne-a supt durerea
Tot sângele. — Adio! (Dispare coborând).

Julietta (uitându-se după el).— Adio mângâerea
Și viața vieții mele!...—Iar tu, fu soartă, fii
Așa cum zice lumea, fii schimbătoare și
Trimite-mi pe Romeo mai iute.

(Tresărind). Cine vine?

Mama (de afară).— Dormi, Julieto?

Julietta.— Mama?... în zor de zi, la mine?
Semn rău.

SCENA II

Julieta, Mama.

Mama (intrând).— A! Ești deșteaptă?...
Cum te simți astă-zi?

Julieta.— Rău.

Mama.— De ce? Tot plângi pe Tibald?...—
Gândești că plânsul tău.

Din groapă îl va scoate?...

Nu. Și-apoi chiar să fie
Aceasta cu puțință, el tot nu reînvie.

Deci mângâe-te. Dorul

cuprins într'un regret

E bun, dar cu măsură;

altmintreli, ți-o repet.

Inseamnă slăbiciune.

Julieta.— O pierdere-așa mare.

Cum să n-o plâng?

Mama.— Printr'asta sporește a ta-ntristare,
Dar nu-l poți reîntoarce

pe mort.—Sau poate că

Nu plângi atât pe Tibald,

cât plângi faptul că stă

Nevătămat cel care l-a omorît.

Julieta.— Și cine

E-acela? Il știi, mamă?

Mama.— Cum să nu-l știi? Vezi bine.

Mișelul de Romeo.

Julieta.— Departe e de-a fi

Mișel. Și cerul crima să-i ierte,—precum și

Eu l-am iertat,—cu toate că'n lume nu există
Alt om, care s'arunce în inima mea tristă
Mai neagră suferință ca el.

Mama.— Dar pentru ce?

Fiind-că tot trăește?

Julieta.— Fiind-că departe e

De-aceste două brațe. —

Ah!... Doamne! Doamne!... oare
De ce să n'am eu dreptul,

mai scump ca o favoare,
De-a răsbuna pe Tibald eu însămi?...

Mama.— În curând,

Proscrisul va dispărea din lume.

Julieta.— Ce-ai de gând?

Mama.— Un om al meu, în taină,

la Mantova va merge,
Cu-o doctorie, care,

în cinci minute, șterge
Și ultimele urme de viață. Cred c'atunci,
Știind că ucigașul e mort, o să-ți arunci
A sufletului haină cernită.

Julieta.— Da. Așa e.

Unica mea dorință, —

ce-mi arde ca vâpae
În piept — e pe Romeo

să-l mai văd iarăș... Mort,
Mort pân'atunci e bietul meu suflet, —

și greu port
Povară dată mie, prin moartea unei rude!...

— Tu, dar, trimete-mi omul...

Mama.—

Sst!...

Julieta.—

Nimeni nu ne-aude.

— Și eu, voi da otrava, care va adormi
Indată pe Romeo. — Ah! mamă, dac'ai ști
Ce rău grozav îmi face

s'aud mereu ăst nume,

Să știu că el acuma e ca pe altă lume,
Să nu-l am lângă mine de loc și să nu pot
Cu sete să împrăștii asupra lui, tot, tot
Amorul ce lui Tibald purtam.

Mama.—

În schimb, copilă,

Ți-aduc o bună veste.

Julieta.—

Precum un pic de milă

Alină o durere, așa un blând cuvânt,

În vremuri de restriște,

e balsam. — Care sunt,

Sau care este știrea aceea?

Mama.—

Ai un tată

Neprețuit, un înger. Cu inima-întristată

Văzându-te, — ca jalea să-ți poată risipi

Mai iute, — îți vestește o mult dorită zi,

O fericire.

Julieta.—

Care? Când?

Mama.—

Joia viitoare.

Distinsul conte Pàris.

ca-n zi de sărbătoare

Gătit, la Sfântul Petru veni-va să te ia.

Julieta.— De ce?

Mama.— Să faceți nunta.

Julieta.—

Cum! Eu, soția sa?

O mare, o furtună și-o luntre. Marea, e
Acest potop de lacrimi,

crescând din ce în ce;

Furtuna, e făcută din desele-ți suspine;

Iar luntrea e plăpândul tău corp,

care simt bine

Că are să sfârșiască prin a se sfărâma.

De ce nu-ți dai silință

măhnirea a-ți curma?...

(Nevestei) — I-ai dat și ei de știre?...

I-ai spus ce-am hotărit?

Mama.— I-am spus.

Capoleto.— Ei! și ce zice?

Sunt sigur că atât.

Așteaptă.

Mama.— Dimpotrivă. A zis

că nici gând n'are să se mărite.

Capoleto.— Bravo! Frumos răspuns!... —

Și oare

De ce nu vrea? Nu-i place?

Nu e de nasul ei?

Nu e destul de nobil? Nu are tot ce vrei?

În loc să zică Doamne ajută, c'are parte

Să ia de soț un conte,

bogat, cinstit, cu carte. —

În fine-un om, pe care, dacă e vorba nici

Nu-l merită, ingrata! — Auzi?

Julieta.—

Da.

Capoleto.—

Și ce zici?

Julietta.— Zic că nu pot fi mândră
de-un om, care-mi inspiră
Nu dragoste, ci ură.

Zic c'al meu gând n'aspiră
Spre-o cinste așa de mare

și că nu pot purta
Recunoștință celor ce m'ar sacrifica.

Capoleto.— Ce e? Ce-ai zis?

Ce fleacuri tot cânti!...
Ia să faci bine

Cu mofturi să nu umbli,
că nu se trec la mine!...

„Aspiră”, — „aș fi mândră”, —
„prea mare cinste”, — „gând”,
„Recunoștință”, — „ură”.

E! apoi până când?
Știi că eu nu știu multe.

Deci, Joia viitoare,
Să mergi la Sfântul Petru și-acolo, la altare,
Să te cununi cu Paris,—că, dacă nu, te duc
Târâș... Afurisito! Cap bun de balamac!
Ființă desmățată!...

Mama.— Ce spui? Ce spui, bărbate?

Capoleto.— Ia lasă-mă în pace!

Mama.— Ce vorbe aruncate

Sunt astea?

Capoleto.— Iacă vorbe!

Julietta.— Dă-mi voe...

Capoleto.— Nu! Nimic!

Julieta.— O clipă...

Capoleto.— Nici o clipă!

Julieta.— Te rog...

Capoleto.— N'auzi ce zic?

Ești bună să te spânzur, copilă ticăloasă
Și neascultătoare!...—

S'o închizi aici, în casă,—

Și Joi, la sfântul Petru.

Julieta.— Mai bine de cât...

Capoleto. — Tac!

Să nu mai zici o vorbă

și-un pas să nu mai faci,

Că, uite, sunt în stare să...

nu știu ce!... — Nevastă!

Îți mai aduci aminte

cum ne plângeam că astă

Copilă e unica?... M-iau vorba înapoi.

Mai bine nici atâta, de cât s'avem la noi

Un iad, o blestemată ca asta.

Doica.— N'ai dreptate,

Stăpâne,

Capoleto.— Ce spui, doamnă

Înțelepciune!... Poate

Că te mănâncă limba.

Doica.— Ba nu; eu spun ce e.

Capoleto.— Da, Vecinică Dreptate?...

Și cu ce drept?..

Cu ce?..

— Ia să faci bunătatea în treburile mele!

Să nu te mai amesteci, — iar sfaturile tele

Să ți le vinzi în piață, la babe fără dinți,
Ca tine.

Mama.— Oricum, dragă,—noi ca niște părinți
Cu minte...

Capoleto.— Ași! ce minte!... Imi vine nebunie
Când mă gândesc mai bine!... —

Auzi obrăznicie!...

— Zi, noapte, vară, iarnă,
la ori-ce ceas, ori când,
La lucru, la petreceri,

n'aveam decât un gând;
Cum să-mi mărit copila,

cât s'o putea mai bine!...
Și, când pusesem mâna

pe-un tânăr cum puține
Femei pot să găsească,—

mă pomenesc cu ea,
Cu miorlăita asta, că-ncepe: „ba sunt prea
Așa”, „ba prea altmintreli”

ba „cinstea e prea mare”
Ba iartă-mă”, ba una, ba alta...

Ea! Dar care,
In locul meu, ar face altfel?

Aș vrea să știu.
— Nu vrei să iei pe Paris?

Prea bine! Dar să fiu
Eu câine... auzi? câine...

de nu te-oi da afară.
Afară! Să-ntinzi mâna, s'ajungi și de ocară,

Să crapi în drum de foame,—
 orice! Da! și să fiu
 Ce-am zis, de mi-o fi milă.
 Tu știi că eu mă țiiu
 De vorbă. — Prin urmare,
 gândește-te.—(Ese)—

Julieta.— Ah! Mamă!
 Tu, cel puțin, aibi milă de mine.

Ține seamă
 De starea disperată, în care sunt acum.
 Amână astă nuntă... Cum?

nu știu nici eu cum...
 Dar, te conjur, amân'o
 cu două luni, cu-o lună.

Cu-o săptămână barem, —
 sau dacă nu, să-mi pună
 Intr'un mormânt cu Tibald nenorocitul pat
 De nuntă.

Mama.— E zadarnic orice!... —
 Noi, te-am rugat.
 Nu vrei să faci?... Prea bine.
 Am isprăvit.—(Ese)—

SCENA IV

Julieta, doica.

Julieta.— Vai miel...
 Tu, doică! N'ai vr'un mijloc,
 să scap de-astă urgie?...

Gândește-te... Romeo trăește; i-am jurat
Credință... Cum pe altul

să-l iau eu de bărbat?...

— Rău, crud, cumplit ești, Doamne!

că-mi osândești ființa,

La astfel de-ncercare! —

Dă-mi, doică, biruința.

Dă-mi cel puțin o vorbă de mângâere.

Doica.—

Eu

Aș zice că Romeo, fiind proscris,—cu greu

Se va mai reîntoarce,

și deci, ar fi mai bine,

Cred eu, să iei pe Paris.

E conte; nu-i ori-cine.

Pe lângă el, Romeo rămâne mult 'napoi,

Ar fi, cam cum am zice,

un tigră cu-un cotoi.

— Zău, dragă. Ia pe Paris.

Ori-ce-ai gândi și-ai zice,

Cu el, nici nu e vorbă,

vei fi mult mai ferică.

— Și, mai întâi de toate, Romeo a murit,—

Sau e ca mort, de vreme ce te-a părăsit.

Julieta.— Vorbești din suflet, doică?

Doica.— Să n'am de ochi-mi parte,

Julieta.— Amin!

Doica.— Ce-ai zis?

Julieta.— Din cartă,

O vorbă, — care-nseamnă
să fie precum zici.

Și-ți mulțumesc de sfaturi.—

Când vei eși de-aici,
Te-abate pe la mama

și spune-i că-s plecată
La fratele Laurențiu,

să-ncerc a fi iertată
De marea supărare ce le-am pricinuit.

Doica.— Mă duc, — și-mi pare bine
că-n fire ți-ai venit.

SCENA V

Julieta (singură).

Julieta.— Da, du-te suflet josnic!

Bătrână blestemată!
Și să-ți amoartă gura, cu care nu odată
M'ai îndemnat la crima

de-a deveni și eu
Sperjură! — Cum se poate!...

Cum, pentru Dumnezeu,
O limbă, care-aseară

nu mai găsia cuvinte
Să-l laude, acuma,

să-l surpel!... — Jurăminte
Perfide, — la o parte! N'aveți ce căuta

La mine. Eu n'am suflet

pe care poți călca!...

Iar tu, tu confidentă-fățarnică, — adio!
Străină mi-ești de-acuma. —

De și e până-n ziuă,
Mă duc. Mă duc la preot,
să-mi dea vr'un mijloc. — și
De n'o fi nici acolo scăpare, — voi muri.

ACTUL IV

TABLOUL XIII

Chilia preotului

SCENA I

Preotul, Pàris.

Preotul.— Cum?... Joi?...

Imi pare timpul cam scurt.

Paris.—

Așa voește

Cel care-mi va fi socru, —

și, dacă se grăbește,

Cu atât mai bine.

Preotul.— Fata, mi-ai spus, pe când veniam,

Că nu știi de te place.

E! Asta vezi, e cam

Afar' din obiceiuri. Nu prea-mi convine.

Paris.—

Plânge

Neconținut pe Tibald,

nu vede decât sânge,

Cu nimeni nu vorbește...

De-aceea n'am putut

Să caut a-i pătrunde în inimă. Limbut
Și sprinten e Amorul; în casele-ntristate
Nu-i place să stea, fugе.

Cred chiar c'acesta-i poate

Cuvântul pentru care al ei părinte vrea
Să facă grabnic nunta. S'o fi gândit că ea
E și mai tristă, pentru că-i singură. Pe dată
Ce va avea alături un soț, sărmana fată
O să-și mai curme plânsul, o să mai uite și
O să se consoleze.

Preotul.— Un zgomot?... Cine-o fi?...
(Se duce și se uită).— Ea este.

SCENA II

Aceiași, Julieta.

Pàris.— Julieta?... Ce dulce-ntrevedere,
Iubita mea soție!... Nu știi ca ce plăcere...

Julieta.— Să-mi zici soție, conte.
când dreptul vei avea.

Pàris.— Il voi avea poimâine.

Julieta.— Ești sigur?

Pàris.— Cred că da.

Julieta.— Ce este scris să fie, va fi.

Preotul.— Fără-ndoială.

Pàris.— Și ce cuvânt te-aduce aici?

Julieta.— Gândul te-nșeală,

De crezi că-ți voi răspunde, —
căci nu mă spovedesc

De cât la Preot.

Pàris.— Spune-i atunci că te iubesc.

Și mă iubești. — O! spune-i.

Dă-mi astă bucurie.

Julieta.— Că „il” iubesc,

mi-e lesne s'o spun ori cui.

Pàris.—

Dar mie?

Nu-mi spui nimic?...

Julieta.— Asemeni mărturisiri n'au preț,

De cât făcute-n taină.

Pàris.—

Răspunsul e isteț.

Julieta.— E sincer.

Pàris.— Atunci, iartă-mi o rugămintă:

De pierderea lui Tibald.

nu-ți mai aduce-aminte.

Destul ai plâns. Obrazul destul l-au pusliit

Torrentele de lacrimi.

Julieta.—

Pustiu și vestejit

A fost mai dinainte.

Pàris.—

Nu. Asta-i calomnie.

Julieta.— Un adevăr nu poate neadevăr să fie.

Și-apoi, ce-am zis, — de mine am zis.

Pàris.—

Te-nșeli.

Julieta.—

Mă-aș? ?

Pàris.— Da, — căci e al meu

obrazul acela; deci, de el

Să nu zici rău.

Julieta.— Intr'asta, așa e... ai dreptate,
E mult de când stăpână eu nu-i mai sunt.
(Preotului).— Se poate
Să-mi dai câteva clipe,
părinte, să viu

După amiazi?

Preotul.— Sunt liber și-acum.

Pàris (preotului).— Nu vreau să fiu
Turburătorul tainei

ce vrea să-ți dea-n păstrare.

Mă duc dar.—Julieta! Joi dimineața, mare
Va fi sărbătorirea, cu care voi veni

Soția să-mi întâmpin.— La revedere,—și

Dă-mi vre-o sărutare

să-ți las, drept chezășie. (Ese).

SCENA III

Preotul, Julieta.

Julieta.— Te rog, închide ușa,
părinte. Să nu vie

Vr'un altul.

Preotul (după ce a închis-o).— Am închis-o.

Julieta.— Acuma, stai colea

Și plângi, plângi cu aceea

ce nu mai poate-avea

Nici o speranță, nici o potecă de scăpare

Și nici un fel de sprijin.

Preotul.—

Durerea ta e mare...

O știi... și mă frământă
cum nu-ți închipuești.

Am auzit,—prin Paris,—că, Joi, silită ești
Să te cununi cu dânsul.

Julieta.— Nu-mi mai vorbi de astă
Nenorocită știre și de-acea zi nefastă,
De nu-mi poți da un mijloc,
cu care să le-nving,
Zi numai că cuminte

sunt, hotărând să sting
Făcliile durerii,—și-atunci, îți jur, părinte,
C'acest pumnal atâta așteaptă. (Se ame-
nință).

Preotul (oprind-o cu gestul). — Fii cuminte!

Julieta.— Știi că Romeo este
pe inima-mi stăpân;
Știi c'am jurat soție pe viață să-i rămân;
Știi că, prin cununie,
sfințit ni-e legământul,—

Așa e?

Prin urmare, de cât să-mi calc cuvântul,
De cât să fiu sperjură, de cât în ăst noroi,—
Mai bine mor!... — Dar poate

că tot mai e vr'un sol
De leac... Poate că'n lunga
ta viață înțeleaptă,

Călând cu deamănuntul,
poate se redeșteaptă

Vre-o amintire, care
să se preschimbe-n sfat,

Care să-mi împiedec pumnalul disperat
A da desnodământul. —

Aidil! caută, părinte...
Găsește... Nu mă face să'ntârzii...
căci fierbinte

setea mea de moarte.

Preotul. — Imi pare c'am găsit
Cam șubredă speranță, ce-i drept...
dar în sfârșit,

E una.

Ju'lieta.— Care? Spune?

Preotul.— Spre a o pune în faptă,
Ńi trebuie...

Ju'lieta.— Sunt gata la ori și ce.

Preotul.— Așteaptă.

Ńi trebuie-o putere de a te hotări,
Mai mare ca nebunul curaj, ce te târi
La ulla scăpare,—lă moarte. Cată dară
In sufletul tău; cată adânc, până-n afară
De ce e cu puțință, —

și spune-mi: poți să faci
O supra-omenească sforțare?... —

De ce taci?

Ju'lieta.— De cât să iau pe Paris...

mai bine zi-mi părinte,

Să sar jos de pe turnul
Trimete-mă prin codri de hoți cutreerați;
Aruncă-mă-ntr'ô groapă cu tigri nemâncaji;
Inchide-mă-n cavouri întunecoase, pline

Voi scrie lui Romeo secretul morții tale,
 Il voi chema să vie, vom pune tot la cale.
 Vom sta de pândă-n ceasul

când te vei deștepta

Și vei fugi cu dânsul de-aici.—Numai așa
 Poți ocoli rușinea de-a deveni sperjură.
 — Afară numai dacă vre-o temere îți fură
 Curajul!... De! femeia... e slabă...

Julieta.— Vei vedea
 Ce poate o femeel!...

Preotul.— Atuncea, ține... Ia
 Sticluța. — Ține minte ce mi-ai promis.

Misterul

Acesta e unica scăpare. Mergi, — și Cerul
 În grija lui te aibă.

Julieta.— Amor! divin amor!
 Pe marginea pieirii, te chem în ajutor.

TABLOUL XIV

Odaia Julietei

SCENA I

Julieta, doica

Julieta (alegând între rochiile).— Da, —
 asta-mi place, doică.

Doica.— Nu asta?

Julieta.— Nu-nu.

Doica.— Bine.

Julietta.— Dar, până mâine, ia-o,
te rog... Du-o la tine.
— Și te mai rog, la noapte
să nu te culci aici.
E noaptea cea din urmă...

Doica.— Așa e; bine zici.

Vrei s'o petreci în tihnă.

Julietta.— Nu-n somn, — ci-n rugămintे,
Ca să obțin ertarea a Celui tot putinte,
Pentru atâtea rele pe cari le-am făcut.

SCENA II

Acceși, mama.

Mama.— Ați isprăvit?

Julietta.— Da, mamă.

Mama.— Venisem să-ți ajut.
Și rochia și toate cele câte

Vor trebui pe mâine, sunt toate hotărîte

Julietta.— Iți mulțumesc.

Și-atât de obosită mă simt,—în cât aș vrea.

Mama.—... Să te lăsăm în pace, să dormi.

Da, draga mea.

— Aidi, doică.—Noapte bună. (Ese cu doica).

SCENA III

Julietta (singură)

Julietta.— Adio!... — Cine știe

Când ne-om vedea!... —

Florii au și-nceput să-mi vie

Și carnea să-mi înghețe. —

Mi-e frică!... Pentru ce
Mi-e frică?... (Chemând). —

Mamă! Doică! — Nu! Locul lor nu e
Aici. N'au ce să facă,

Imi sunt ca și străine.
— Să-mi joc lugubra scenă,

eu singură, cu mine,
Și cu acest prieten (sticla). —

Da... dar dacă cumva
Această băutură nu va ascunde-n ea
Acea tărie?... dacă... —

Nu! nu-i nici o primejdie.
Tot nu voi lua pe Pàris,
căci ultima-mi nădejde

E-aici (pumnalul). —

Se poate însă ca preotu-ngrijat
De faptul că în taină pe noi ne-a cununat,
Să-mi fi turnat otravă,

da, da! ca să se scape
De mine... — Nu se poate!...

Toți îl cunosc de-aproape...
Toți spun că-i cumsecade...

Nu! Nu știu ce vorbesc...
(Sticlei). — Deci, vino!... — Dar vai!

Doamne! alt chin întrezăresc.
Oo!... Dacă în cavoul meu,

plin de oseminte,
Mă voi trezi din somnul acela, mai 'nainte
Să fi venit Romeo?... Nu voi înăbuși,

— O, nu! Nu! Nu se poate!.. —

Ba da! căci uite-o nouă
Vedenie... Ba nu e vedenie!.. E el!
E Tibald!... Pe Romeo îl caută... Mișel
Și ucigaș îi zice....—

Nu, Tibald! Nu-l ucide!..
Romeo! Fuci, Romeo!.. (destupând sticla).—
Comoară!... Te deschide
Și scapă-mă!..— Romeo! In sănătatea ta.
(Bea și, după câtva, cade pe pat, trecând prin
fazele arătate de preot).

SCENA IV

Julieta, doica.

Doica (la ușă). — Fetișo?.. Julieto?...
Vreau să te întreb ceva...
A adormit... Cum naiba!
De-abia sunt cinci minute..
— Julico?... (intră și caută). — Viu să caut
niște panglici pierdute...
Sunt lipsă de la rochie...
și vreau să ți le cos...
Căci mâine nu e vreme.... —
Auzi? Ce somnoros
Copil!... — Adică, bine faci tu...
da... ai dreptate
Să dormi acum, căci mâine...
de! cine știe... poate
Să nu-nchizi de loc ochii...

(Apropiindu-se de pat). — Ia uită-te la ea!
Ce somn!... Și îmbrăcată, așa precum era...
O fi furat-o somnul...

Ia s'o deștept... — Julico!
Scoal'! Scoal' de te desbracă... —

Fetițo!... Mititico!...

— Cum!... Ce e asta?...

Rece?... Și corpul-nțepenit?...

— Vai! Ajutor!... Stăpână!... Stăpână!...

A murit!

ACTUL V

TABLOUL XV

O stradă, în Mantova.

SCENA I

Romeo (sîngur)

Romeo.— De n'o fi amăgire.

de poate omul pune
Credință pe aceea

ce somnu-n vis ne spune, —
O mare fericire m'așteaptă. Am visat
Că scumpa-mi Julietă

găsindu-mă-ntr'un pat,
Mort, — deatâtea sute de ori și cu-așa sete
M'a sărutat, că'ndată am re-nviat. Secrete
Neprețuite-ascunde amору-mpărtășit.

De vreme ce chiar umbra-i te face fericit.

SCENA II

Romeo, Baltazar.

Romeo. — Ce este, Baltazare?..

Părinții mei sunt bine?..

Ce face Julieta? Mi-a scris?..

N'ai pentru mine

Nimic? Nici o scrisoare?

Nici de la preot?.. — Hai!

Dă-mi știri de-a mea soție,

dacă scrisoare n'ai.

Și, dacă ea e bine, vor merge bine toate.

Baltazar. — Atunci, merg toate bine,

căci ea e nu se poate

Mai bine: doarme dusă

în vechiul monument

Al neamului. Mă iartă

că-ți umplu ăst moment

Cu-o jale-așa de neagră...

dar nu puteam s'ascund.

Romeo. — Ce-ai zis? Că Julieta e moartă?.. —

O, profund,

Profund văzduh cu stele! Imensă omenire!

Vast univers! Pe toate, în apriga pornire

Ce-acuma mă-ntărâtă, pe toate vă desfid!..

— Dă fuga, Baltazare,

la han, ici, lângă zid,

Și ia opt cai de poștă.

Pe masă-acas' să fie

Hârtie și cerneală. La noapte, plec.

La tine: numai oase
 și zdrențe, vai de tine!
 Și tot îți mai e frică
 de moarte? Astăzi, cine
 Te bagă-n seamă? Nimeni,
 când n'ai parale. Ești
 Pierdut, dacă cu cinste și nepătat trăești.
 Dă dară legea aceea încolo! E o lege
 Mai nemiloasă: foamea —

Ei! Ce zici? Haidi! Alege.
Spîșerul. — Primesc, — dar nu eu însumi,
 ci sărăcia mea.

(Dispare și revine cu o sticlută)

Amestecă aceasta cu apă — și-apoi bea.
 Dacă ai avea în tine nu două vieți, ci zece,
 În câte-va minute ești nemișcat, ești rece.
Romeo. — Ia-ți banii. Sunt în aur,

și aurul să știi
 Că este o otravă mai rea ca asta. Mii
 Și sute de păcate printr'insul reînvie.
 Eu ți-am vândut dar ție
 otravă — nu tu mie.

Adio!.. Poftă bună și vezi,
 vezi să te-ngrași.
 (Sticlei) — Iar tu, — la Julieta,
 în vecinicul locaș.

TABLOUL XVI

Monumentul familiei Capoleto, într'un cimitir.

SCENA I

Paris și un paj

Paris. — Dă-mi florile și torța, —
și du-te de m'așteaptă
Incolo, mai departe, (a parte). —
Cam îndrăzneată faptă.

— Ia stai!.. Mai bine ia-o
și stinge-o. S'ar putea

Ca cine-va să vie
și să mă vadă. Na! (li dă torța înapoi).

Intinde-te sub pomii de colo și lipește
Urechea de vre-o piatră,

sau de pământ. Vuește
Atât de tare locul și sunt atâtea zeci
De gropi și de cavouri,

în cât, când vrei să treci,
Cel mai mic pas se aude.

Când vei simți că vine
Deci cine-va, să flueri.

Auzi? Ia seama bine
La ce ți-am spus, — și du-te. (Pajul ese).
(Paris vine la mormânt).—O, floare,

Cu flori viu
La patul tău de nuntă,
schimbat într'un sicriu.

Căci ești pierdut.

Baltazar (eșind). — Cu toată amenințarea sa,
Eu tot m'așez la pândă.

Imi spune presimțirea
Că n'are gânduri bune.

(Cu dispreț). — Hm! Toantă e iubirea!

SCENA III

Romeo, apoi **Paris**

Romeo. — Ingrozitoare gură,
care mi-ai înghițit
Ce-aveam mai scump pe lume!...

Cu ăst fier ascuțit,
Căsca-voi ale tale mari fălci mucegăite,
Și, fiind-că tot ți-e foame,

na! Iacomo, înghite
Inc'un cadavru! (Incepe a sparge poarta
mormântului).

Paris (arătându-se). — El e!.. Montechio!
Cel proscris...

Mișelul, lașul, care pe Tibald l-a ucis.
Ce caută?.. Deschide mormântul?...

Cum! cutează
Și morții să-i insulte?

(Tare) — Montechio!.. Incetează
Infamul sacrilegiu, cu care îți răzbuni
Și dincolo de moartel!...

E timpul să-ți aduni

Păcatele, căci ora de ispășire sună,
 — Te arestez, nemernic proscris!
 (Pajul se arată, spionează o clipă și dispare
 fugind)

Romeo. — Minte nebună!

Ce-mi mai vorbești de moarte?

Eu, pentru ce-am venit?

— Mai bine, cată-ți drumul!

Ești tânăr, fericit,

Bogat... Păstrează-ți viața.

Nu mă târi'n ispită.

Ființa mea e atâta de desnădăjduită,

În cât n'aș fi în stare

mânia să-mi înfrân.

Te rog, iubite Pàris, dă-mi voe să rămân

Aici, cu mine însumi. Dă-mi voe ca paharul

Din urmă să-l beau singur.

Nu-mi răscoli amarul

Nenorocirii... Du-te.

Eu nu-ți vreau nici un rău.

Fugi repede!.. Și poate c'odată gândul tău,

De mine amintindu-și,

va plânge pe nebunul

Ce te-a lăsat cu viață.

Paris. — Nu vreau s'ascult nici unul

Din secile cuvinte cu cari mă sfidezi.

Te-am arestat, — și-acuma

ți-ordon să mă urmezi.

Romeo. — A! mă provoci?.. Prea bine!

În gardă. Și-nainte

De-a-ncepe, ia-ți adio, (se bat).

Baltazar (spionând). — Ce fac?.. Cum!

Doamne sfinte!

Se bat?.. Să dau de veste. (Dispare).

Paris. — Destul!.. (Căzând). — M'ai omorît.

(Murind). — De ți-e de mine milă...

nu-ți cer... de cât atât...

Să... să mă-ngropi alături de ea...

de Julieta... (Moare).

Romeo. — Ființă, ca și mine

înscrisă pe tabela

Pieirii. — adu mâna. Vom odihni, și tu

Și eu, în cel mai falnic

mormânt de-aici. — Ba nu!

Nu e mormânt acesta,

ci paradis, de vreme

Ce doarme Julieta în el. (Sparge poarta, și

vede pe Julieta). — Cum să te cheme

Cuvântul meu, mai dulce?

Cum?.. Vai!.. Nu mai știu cum...

— Deși ne-nsuflețită și rece ești acum,

Ești tot așa frumoasă, tot rumenă ți-e fața

Și ale gurii roze parcă-ți recheamă viața,—

Cum m'a chemat pe mine

mormântul. Am venit

Și sunt al tău, iubito.

(Scoțând sticla). — Ești desnădăjduit

Pilot al suferinței!

Eși iute-n largul mării,

Indreaptă a mea luntre
 spre stânca disperării
 Și sparge-o-nțândări!.. —
 Scumpea mea! Pentru tine beau. (Bea).
 — Cu buzele, ce-odată.
 cuvintele-ți sorbiau,
 Să-ți sorb o sărutare... cea de pe urmă...

SCENA IV

(Moare rostogolindu-se pe trepte)

Preotul, Baltazar, Julieta

Preotul (apărând). — Unde?
 Aici?...

Baltazar. — Aici.

Preotul (înainte de a ajunge la mormânt). —
 Romeo!.. N'auzi?.. Sunt eu!.. Răspunde
 (se apropie) .Ce-i asta?.. Două spede pline
 de sânge?... Vai...!

Nenorocire! — Pàris, mort?...

Baltazar. — Bine îmi spuneai
 Tu, vis urât.

Preotul. — Romeo!...

Baltazar. — Și el e mort, părinte?

Preotul (văzând că Julieta mișcă). —
 — Tăcere!... Se deșteaptă.

Julieta (fără a vedea pe preot). — Romeo!..

Preotul. — Doamne Sfinte!
 Ce să-i răspund? (Se duce la ea).

Julieta (văzând unde e). — O! Unde
sunt eu acum?..A! Știu,
Da, da... mi-aduc aminte că trebuia să fiu
Aici. — Dar unde este Romeo?

Preotul. — De-o cam dată,
Să mergem... Vine lume...
Mai repede! căci, iată,
Se apropie...

Julieta. — Cum! Fără Romeo?..
Pentru ce?

Preotul. — Aidi! Vino... și-ți voi spune...
Pericol mare e.

Dacă mai stăm... Mi-e frică...

Julieta. — Dacă ți-e frică, — du-te
Și lasă-mă.

(Pe când Preotul ese, — vede pe Romeo).

Romeo!... Mi-s mințile pierdute?

Sau tu ești?... Tu, Romeo;

Și-n mână, strâns, ce ai?

O sticlă cu otravă, — sgârcitule! Puteai,
Să-mi lași o picătură și mie. — Poate numa
Pe buze, să mai fie

vr'un strop. (Il sărută). Gura-ți și-acuma
E caldă... Încă una... Poate-ai avea noroc
Să mor și eu, ca tine,

de al otrăvei foc. (Iar îl sărută)

— Zadarnic! Se-aud glasuri

apropiate... Nu e

Timp de pierdut... Spionul

acela o să spue

Ce s'a-ntâmpat..., (la pumnalul lui Romeo).
 — Pumnale! Aici e teaca ta,—
 Aici te ruginește, (îl înfige în inimă și
 moare).

SCENA V

**Prințul, Pajul, Montechio, Capoleto, soțiile
 lor și alții.**

Mama Julietei (intrând, repede cu ceilalți și vă
 zând). Vai! Vai, copila mea!..

Montechio. — Romeo!

Soția lui Montechio. — Scump Romeo!

Capoleto. — Ce moarte!

Soția lui Montechio. — Ce durere!

Capoleto. — Alteță! Răzbunare!..

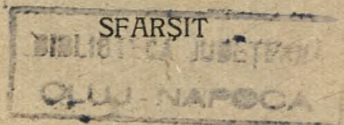
Montechio (lui Capoleto). — Voi l-ațiucis!..

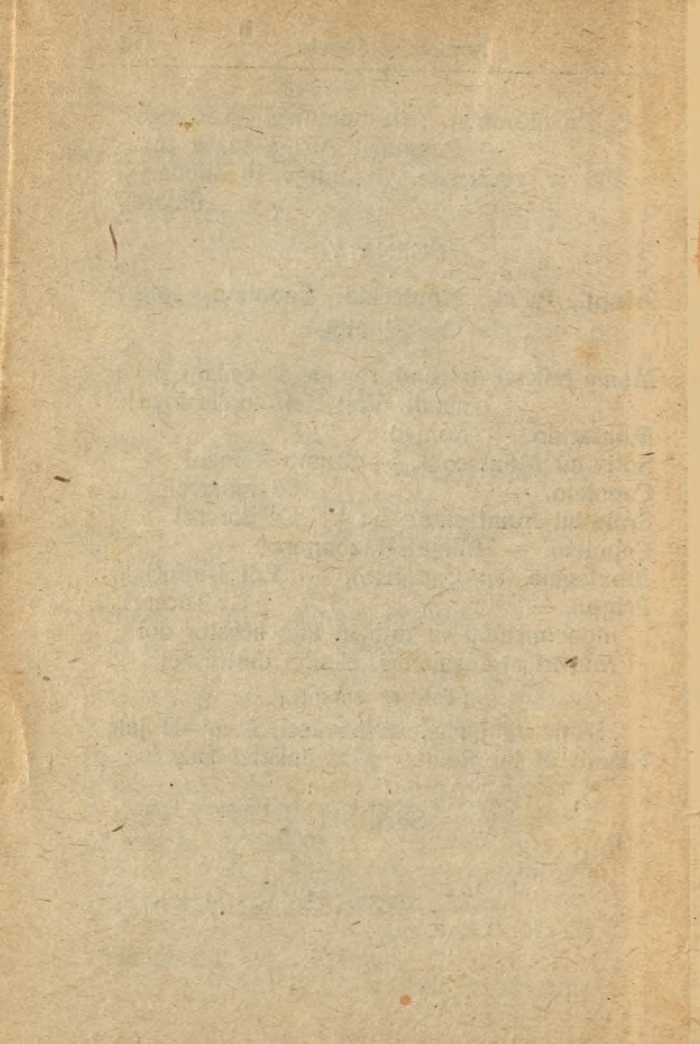
Prințul. — Tăcere!..

Ingenunchiați cu toții în fața acestor doi
 Martiri ai dușmăniei, ai urei dintre voi..

(Toți se supun).

..Și fie-vă pedeapsă pe veci, acest de jale
 Sfârșit al lui Romeo și al Julietei sale.

Catalogul Bibliotecii pentru toți

	No.
Alexandri V. Despot Vodă, legendă istorică în versuri . . .	322—23
Alexandria sau isprăvile marelui împărat Alexandru Macedon	467-8
Al. George Ion. Sapho versuri . .	925
Alina G. Arta de a vorbi în societate și la diferite ocazii. Din capitolele cele mai însemnate am putea citi: debutu ile în arta vorbirii glasul oratorului rostirea, articularea, dețiu-neă, pnnctuația, înainte de a vorbi, în timpul piscusului, după piscurs, gesturile oratorului, locul unde vorbim. Modele diferite de toasturi și scurte cuvântări	865-66
» Buna cuvîntă. Cum să se poarte omul în societate . .	385-7 bis
» Secretul stilului. Sfaturi asupra felului de a scrie mai marilor și mai micilor noștri în toate împrejurările vieții și modele epistolare deăvârșite	1123-1126
Amicis Edm. (Cuore). Inimă de copil. În această carte se povestește îndușetor și de toată frumusețea un întregan școlar al unui băiețuș din clasele primare. E o povestire aproape zilnică, a multor întâmplări, ivite vreme de un an, în viața micului școlar, din care autorul — unul din cei mai mari scriitori ai Italiei — face să respire dragostea de neam, de steag, de credință strămoșească, Ediție ilustrată bogat. Traducere de Traian G. Stoenescu	426—29

Catalogul Bibliotecii pentru toți

	No.
Adam E. Teatru școlar	489-90
Adam Ion. Giume țărănești	809
Adamescu Gh. Din biografiile scriitorilor români	85-85b,
Adamescu Gh. Elocuența Română. Culegere de discursuri celebre: G. Lazăr, Mihai Viteazul, Kogălniceanu, Negri, etc.	48-49
Istoria literaturii române. Operă completă, cu toate datele privitoare la Istoria literaturii noastre dela întâile începuturi până azi. Cuprinde amănunțitele biografii și portretele celor cari au contribuit la îmbogățirea literaturii și limbii noastre	7 846-849 bis. 850-850 bis.
Agârbiceanu I. Datoria, nuvele	860
Aguietti. Lecturi. Din istoria patriei	551-551b
Aleinman Iulian Dr. Filmul și arta intru cât filmul este sau nu artă. O paralelă între teatru și cinematograful	1110
Alarcon. Bret Hart, Mark-Twain, nuvele, trad. de Titu Malorescu și Liviu M.	10
Alexandrescu Gr. Poezii: Epistole, Satire, Fabule, Epigrame	295-8
Alecsandri V. Doine	182-182b
) Dumbrava roșie	192
) Fântâna Blanduziei, Piesă în vers.	283-83b
) Legende	193-4 b
) Lăcrămioare	183
) Suvenire	184
) Mărgăritarele	185-6
) Ovidiu, dramă	186-81
) Ostașii noștri	191
) Pasteluri	187
) Poezii populare	443-5
) Teatru, vol. I Celatea Neamțului. Cinel.-Cinel, etc.	199-9 b,
) Teatru vol. II, Florin și Florica, Piatra din casă, etc.	200-200b
) Varia, poezii	188

TICARIAT
 CLUJ
 - Lot 2 -

3779/82